

58. GLAZBENA TRIBINA

OSIJEK, 18. - 20. 10. 2021.

HDS

CANTUS

Poštovani i dragi sugrađani,
uvaženi gosti Osijeka,

Grad Osijek ponosni je domaćin 58. Glazbene tribine Hrvatskog društva skladatelja koja će se održati od 18. do 20. listopada ove godine u našem gradu.

Poznati kao dobri organizatori i još bolji domaćini, s radošću dočekujemo sve izvođače, uzvanike kao i sve posjetitelje brojnih događaja koji će se, po prvi put, održati u našim ustanovama kulture.

Grad Osijek ovom se Glazbenom tribinom još više pozicionira na kulturnoj sceni otvarajući nove mogućnosti kulturne suradnje, ali i bogate turističke ponude koja, zajedno s Osječko-baranjskom županijom plijeni sve više pozornosti i privlači goste iz ostatka Hrvatske, ali i inozemstva.

Vjerujem kako ćemo iz Osijeka još jednom poslati prekrasnu sliku protkanu notama na zadovoljstvo svih poklonika glazbene umjetnosti.

Dobrodošli!

Ivan Radić, gradonačelnik

Poštovane kolegice i kolege,
dragi posjetitelji Tribine,

u petoj godini svoga umjetničkog vodstva Tribine, u suradnji s mojim kolegama, uvodim značajne promjene: najveća je od njih ta što nakon više od pola stoljeća ovu manifestaciju selimo u novi grad – Osijek. Već gotovo dvije godine pandemija COVID-19 mijenja sve aspekte života i utječe na sve naše aktivnosti, a posebno na kulturu. Novi trend stvaranja *online* sadržaja, uz neke pozitivne aspekte, razmjerno je brzo doveo do zasićenja zbog nedostatka socijalnog kontakta između ljudi.

Nakon posebnog izdanja Glazbene tribine 2020. godine, koja je zbog pandemijske situacije odgođena te uspješno – hibridno (dijelom *online*, dijelom uživo) – održana u veljači 2021. u gradu Zagrebu, uistinu sam sretan što će se njezino novo izdanje događati u epidemiološki stabilnom okruženju, uza sada već usvojene mjere zaštite. Osijek je izniman grad, pun kulturnoga potencijala, s važnim institucijama – poput Hrvatskoga narodnoga kazališta, velikog broja muzeja te Kulturnim centrom koji značajno doprinosi spajanju raznih vrsta umjetnosti i umjetnikā u Osijeku i široj regiji.

Razlog izbora Osijeka kao sjedišta Glazbene tribine svakako leži i u postojanju Umjetničke akademije u ovome gradu. Važnost razvoja publike, poticanja mladih ljudi da se bave suvremenom umjetnošću i konzumiraju je, a posebno prisutnost studenata umjetničkih akademija, glavni su kriteriji za stvaranje kvalitetne i uspješne kulturne sredine.

Okvirna tema Tribine jesu tradicijski instrumenti u suvremenoj glazbi, te je veći dio programa fokusiran u tome smjeru. Od tradicijskih instrumenata u Hrvatskoj se posljednjih godina najviše afirmirala tambura, koja je dobila akademski status pokretanjem studija u Osijeku i Zagrebu. Siguran sam da će nove kompozicije – narudžbe za ovogodišnju Tribinu – zaživjeti i nakon festivala te postati standardnim repertoarom tamburaša na koncertima ozbiljne glazbe.

Glavni dugogodišnji partner Glazbene tribine jest Ministarstvo kulture, čija je potpora bitna za kontinuitet ove manifestacije, a preseljenjem u Osijek dobili smo i potporu Gradskog ureda za kulturu grada Osijeka. Posebno mi je drago da su i Akademija za umjetnost i kulturu u Osijeku te Muzička akademija u Zagrebu podržali ovu manifestaciju i da će velik broj studenata iz Zagreba i Osijeka pribivati Tribini.

Iznimna mi je čast na Tribini ugostiti skladatelje „obljetničare“ – njihova će djela biti izvedena u sklopu koncertnih programa, ali i hrvatske skladatelje čija će nova djela (narudžbe Tribine) praižvesti domaći i strani umjetnici i ansambli.

Svim posjetiteljima Tribine želim ugodan boravak u Osijeku, sa željom da uživaju u koncertnim programima i u međusobnim susretima!

Tibor Szirovicza,
umjetnički voditelj

PONEDJELJAK, 18. 10. 2021.

Kulturni centar Osijek, 11:00

Okrugli stol: Kulturna scena u Osijeku

Moderator: Ivan Kristijan Majić

Kulturni centar Osijek, 14:30

Razgovor s umjetnicima: Zagrebački kvartet i autori

Moderatorica: Dina Puhovski

Arheološki muzej, 16:00

Zagrebački kvartet

*Silvio Foretić, Berislav Šipuš, Srećko Bradić,
Ivan Josip Skender*, Srđan Dedić*

Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku, 19:30

SVEČANO OTVORENJE FESTIVALA

Tamburaški orkestar Hrvatske radiotelevizije

Siniša Leopold, dirigent

*Dubravko Detoni, Sanja Drakulić, Siniša Leopold,
Berislav Šipuš, Adalbert Marković, Mladen Tarbuk*,
Ivo Josipović, Igor Kuljerić*

Barutana, 22:30

Hojsak & Novosel

**praizvedba*

PONEDJELJAK, 18. 10. 2021.

Arheološki muzej, 16:00

ZAGREBAČKI KVARTET

Martin Krpan, 1. violina

Davor Philips, 2. violina

Hrvoje Philips, viola

Martin Jordan, violončelo

Silvio Foretić: Drugi gudački kvartet, *Za bolja vremena*

Berislav Šipuš: Treći gudački kvartet, *Danzas e historias*

Srećko Bradić: Prvi gudački kvartet

Mirno

Nemirno

Ivan Josip Skender: Treći gudački kvartet – praizvedba
(narudžba GTO)

Srđan Dedić: Drugi gudački kvartet

Silvio Foretić (Split, 1940.) djetinjstvo i mladost proveo je u Sarajevu i Osijeku, a nakon prvih skladateljskih pokušaja, studij kompozicije upisao je 1959. godine kod Milka Kelemena na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Tijekom studija radio je kao novinar, orkestralni glazbenik, baletni i operni korepetitor, operetni dirigent te kao pijanist i kućni skladatelj u Satiričkom kazalištu *Jazavac* (danas *Kerempuh*). Godine 1963. osnovao je s Jankom Jezovšekom Ansambl za suvremenu glazbu, čija se provokativna i angažirana djelatnost temeljila na suprotstavljanju konvencionalizmu i institucionalizmu.

Godine 1966. preselio se u Köln i na tamošnjoj Visokoj školi za glazbu nastavio studij kompozicije kod Berndta Aloisa Zimmermanna te elektroničke glazbe kod Herberta Eimerta. Usavršavao se kod Karlheinz Stockhausena te bio suradnik i asistent Mauricija Kagela. Od 1974. do 2006. predavao je na *Folkwang-Hochschule* u Essenu i Duisburgu. Tamo je 1982. utemeljio ansambl *Fin de siècle – fin de millénaire*, s kojim je u dvanaest godina priredio pedesetak koncerata suvremene glazbe. Jedan je od utemeljitelja i dugogodišnji predsjednik Hrvatske kulturne zajednice *Colonia Croatica* u Kölnu. Nekoliko godina bio je član predsjedništva Kölnskog društva za Novu glazbu te umjetnički voditelj Glazbene tribine u Opatiji. Djeluje kao skladatelj, tekstopisac te kao izvođač (dirigent, pijanist, pjevač) pretežno vlastitih djela. Dobitnik je odličja Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića (1996.) i Nagrade *Vladimir Nazor*, 2003. Skladatelj i istodobno interpret vlastitih djela – svirač, pjevač, glumac i komentator, Foretić je ostao dosljedan započetom smjeru, svrstavši se među vodeće pristaše novih pojava u suvremenoj hrvatskoj glazbi. Primjenjuje najrazličitija glazbena sredstva i tehnike, počevši od tradicionalnih do suvremenih, te ih prema potrebi u pojedinim skladbama kombinira. U mnogim (ponajviše) scenskim ili literarno-glazbenim djelima na vlastite tekstove bavi se i kritički promišlja pojave same glazbe i glazbenika, dok u skladbama za manje ili srednje komorne sastave propituje nove zvukovne i tehničke mogućnosti. Od 2013. do 2016. godine bio je, uz Vanju Lisjaka, umjetnički voditelj Glazbene tribine u Opatiji.

Drugi gudački kvartet, *Za bolja vremena*, Silvio Foretić napisao je 1989. godine upravo za Zagrebački kvartet, koji ga je prvi put izveo iste godine na Muzičkom biennalu Zagreb, a godinu dana kasnije na Tribini u Opatiji. O svojoj je skladbi prilikom njezina nastanka Silvio Foretić zapisao: „Dok ovo pišem skladba je tek in state nascendi; embryo – a vrijeme leti con brio. Pod takvim se okolnostima ne mogu upuštati u opširnije komentare (što i inače nije moja praksa); jer: multa res (– a u ovom konkretnom slučaju ovo se pomalo odnosi i na ton ‘re’ koji u ovoj nastajućoj skladbi ima ulogu središnjeg, osnovnog tona –) sunt dictu quam factu.“

Berislav Šipuš (Zagreb, 1958.) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Stanka Horvata, a usavršavao se kod Gilberta Bosca u Udinama te François-Bernarda Mâchea i Iannisa Xenakisa u pariškom Elektroničkom studiju UPIC. Dirigiranje je usavršavao kod Vladimira Kranjčevića, Željka Brkanovića, Krešimira Šipuća i Milana Horvata. U Teatru alla Scala u Milanu bio je asistent dirigenta i dirigent (1989.-2002.). Redoviti je profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a u akademskoj godini 2017./2018. bio je gostujući profesor na *Escola Superior de Música de Catalunya* u Barceloni. Bio je umjetnički ravnatelj Muzičkog biennala Zagreb od 1997. do 2011. godine, od 2001. do 2005. ravnatelj Zagrebačke filharmonije, a od 2009. do 2011. umjetnički ravnatelj Osorskih glazbenih večeri. Osnivač je Cantus Ansambla, čiji je umjetnički voditelj bio do 2012. godine, kada postaje počasnim umjetničkim voditeljem. Dobitnik je brojnih uglednih nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu te autor više od osamdeset skladbi, među kojima je posljednja - praižvedena na Muzičkom biennalu Zagreb 2021. u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu – opera *Posljednji intermezzo*. Od prosinca 2011. bio je zamjenik ministrice kulture Republike Hrvatske, a od travnja 2015. do veljače 2016. obnašao je dužnost ministra kulture Republike Hrvatske. Član je Hrvatskog društva skladatelja, a od svibnja 2012. i član suradnik Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju HAZU-a.

Treći gudački kvartet, *Danzas e historias*, Berislav Šipuš napisao je na narudžbu Osorskih glazbenih večeri te ga posvetio Irvineu Ardittiju i Kvartetu Arditti, koji ga je praižveo na 43. izdanju festivala, 2018. godine. O svojoj je skladbi Berislav Šipuš zapisao: „Riječ je o djelu u kojem koristim neke elemente kojima se do sada nisam bavio u svojoj glazbi za gudački kvartet, iako sam ih upotrebljavao u drugim svojim skladbama. Tako se u partituri javljaju grafički zapisi, momenti aleatorike, improvizacijske sekcije i ponešto glazbenog teatra. U skladbi odustajem od inače izražene potrage za ljepotom, za melodijom: tražio sam u njoj druga rješenja, druge putove. Naslov na španjolskom jeziku (u prijevodu: *Plesovi i priče*)

moje je sjećanje na šest mjeseci koje sam proveo u Barceloni kao gost predavač i posveta mojim španjolskim prijateljima, skladateljima i izvođačima. Jednostavačna skladba sastoji se od nekoliko kratkih i sažetih odsjeka, koje sam, međutim, ispunio velikom količinom materijala, poput nekog koncentrata: želio sam skladati webernovske odsječke, koji su povezani u cjelinu, postići da se mnogo toga dogodi u kratkom vremenu. Glazba će biti ponegdje agresivna, katkad brza, katkad polagana, javit će se i kantilena koja će tragati za svojom melodijom... Ideja je dakle da se krećemo iz jedne situacije u drugu, kratko i sažeto, i da malo plešemo, a malo pričamo.“

Srećko Bradić (Samobor, 1963.) diplomirao je glazbenu kulturu, a zatim i kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u razredu prof. Stanka Horvata. Predaje kompoziciju i teorijsko-glazbene predmete kao redoviti profesor na Odjelu za kompoziciju i glazbenu teoriju Muzičke akademije u Zagrebu. Dobitnik je nekoliko nagrada, među kojima Rektorove nagrade, Nagrade Fonda *Stjepan Šulek* i Nagrade Grada Samobora za kulturu, a skladbe mu izvode brojni solisti, ansambli i orkestri, podjednako u Hrvatskoj i inozemstvu. U njegova važnija djela ubrajaju se *Penetration*, za klavir i gudački orkestar, *Credo*, za soliste, zbor i orkestar, Koncert za klavir i orkestar, Koncert za violu, violončelo i orkestar, *Concerto da Chiesa*, *Homo erectus*, za orkestar, Prva simfonija, opera *Crux Dissimulata*, *Requiem*, za soliste, zbor i orkestar te *Miserere* za zbor. Dobitnik je Nagrade *Boris Papandopulo* Hrvatskoga društva skladatelja za skladbu *Sorrow*, koju je 2020. na Osorskim glazbenim večerima praizveo ansambl *Acoustic Project Strings*. Umjetnički je ravnatelj festivala Samoborska glazbena jesen.

Svoj **Prvi gudački kvartet** Srećko Bradić napisao je 1999. godine, kada su ga na 36. međunarodnoj glazbenoj tribini u Puli praizveli članovi Gudačkoga kvarteta Rucner, u kojemu su tada, uz violista Dragana Rucnera i violončesticu Snježanu Rucner, djelovali violinisti Jože Haluza i Josip Novosel. Tom je prigodom Srećko Bradić zapisao: „Kvartet za sastav gudačkoga

kvarteta najnovija je skladba nastala netom pred ovogodišnju pulsku Glazbenu tribinu. Čine je dva stavka – *Mirno i Nemirno*, a skladana je na poticaj i posvećena članovima Gudačkoga kvarteta Rucner.“

Skladatelj i dirigent **Ivan Josip Skender** (Varaždin, 1981.) svestran je glazbenik s vrlo širokim spektrom djelovanja. Studij kompozicije upisuje 1997. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Željka Brkanovića kao najmlađi student kompozicije u povijesti Akademije, a 1999. i paralelni studij dirigiranja u klasi prof. Vjekoslava Šuteja. Njegov skladateljski opus sadrži mnogobrojna solistička i komorna djela, zbarske i orkestralne skladbe, mjuzikl, operu i glazbu za kazališne predstave. Kao dirigent surađivao je s brojnim hrvatskim i stranim ansamblima, a Akademski zbor Palma pod njegovim je vodstvom osvojio mnogobrojne nagrade u Hrvatskoj i inozemstvu. U dirigentskoj karijeri osobito je posvećen izvedbama i praizvedbama skladbi suvremenih hrvatskih autora, a 2012. članice i članovi Cantus Ansambla izabrali su ga za stalnog dirigenta. Godine 2005. zaposlio se u Operi Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu, a 2009. i na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, kao asistent prof. Uroša Lajovica. Bio je vršitelj dužnosti ravnatelja Opere HNK-a u Zagrebu u sezoni 2013./2014. Do sezone 2019./2020. bio je zaposlen kao dirigent Opere HNK-a u Zagrebu, a trenutačno je docent na Muzičkoj akademiji u Zagrebu pri Odsjeku za dirigiranje, harfu i udaraljke. Dobitnik je brojnih nagrada i poticaja za svoj umjetnički rad, među kojima i Nagrade *Stjepan Šulek* za skladbu *Phantasmagoria*, za simfonijski orkestar (2017.).

O svojoj novoj skladbi nastaloj na narudžbu Glazbene tribine u Osijeku, Ivan Josip Skender piše: „**Treći gudački kvartet** nastao je potaknut fotografijom koju mi je poslala moja starija kći, a prikazuje ptice na žicama. Skladba je u svojoj biti tema s varijacijama, ali nije banalni doslovni prijepis 'nota' koje bi se mogle nazrijeti s fotografije, već niz pogleda i promišljanja o samoj fotografiji i dječjem umu kao autoru slike.“

Skladatelj i pedagog **Srđan Dedić** (Zagreb, 1965.) diplomirao je kompoziciju 1989. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod Stanka Horvata. U skladanju se usavršavao kod François-Bernarda Mâchea u Strasbourgu (1990.-1991.), kod Geerta van Keulena u Amsterdamu (1991.-1993.) i kod Jojia Yuase u Tokiju (1998.-1999.). Od 2005. predaje na Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu, gdje je redoviti profesor. Dedićeve skladbe izvođene su u 26 zemalja na pet kontinenata s uglednim orkestrima i izvođačima, kao što su Briselska filharmonija, *The Louisville Orchestra*, *Korean Chamber Orchestra*, Praški simfonijski orkestar, Simfonijski orkestar RTV Slovenija, Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Dubrovački simfonijski orkestar, Zagrebački solisti, Ansambl Cantus te s još mnogim drugim domaćim i stranim sastavima i solistima. Dobitnik je više nagrada i priznanja: prve nagrade na Međunarodnoj skladateljskoj tribini UNESCO-a u Parizu (1988.), Nagrade Muzičkog biennala Zagreb (1989.), Nagrade Hrvatskoga glazbenog zavoda (1990.), prve nagrade na 29. Festivalu suvremene glazbe u Indiani (1995.), izbora žirija Međunarodnoga društva za suvremenu glazbu (ISCM - 1997. i 2012.), Nagrade *Josip Štolcer Slavenski* (2013.), Nagrade *Boris Papandopulo* Hrvatskoga društva skladatelja (2017.) i drugih. Skladbe su mu objavljene na 9 CD-izdanja, a partiture su mu izdali *Donemus* (Amsterdam), *Peermusic* (New York, Hamburg) i *Cantus* (Zagreb).

Svoj **Drugi gudački kvartet** Srđan Dedić napisao je upravo za Zagrebački kvartet, u povodu njegova slavljeničkoga koncerta, održanog 30. studenoga 2019. u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog. O tada praizvedenom djelu skladatelj je zapisao: „Iznimna mi je čast što će Zagrebački kvartet na ovom svečanom obljetničkom koncertu povodom 100. obljetnice osnutka ansambla praizvesti moj Drugi gudački kvartet, čiji su nastanak potaknuli i kojima je posvećen. Moje iskustvo sa Zagrebačkim kvartetom sastoji se od tri izvrsne izvedbe mogega Prvoga gudačkog kvarteta, koji su i studijski snimili za svoj CD *Klasični vrt*. Sastav od svog osnutka često praizvodi, izvodi i snima djela suvremenih hrvatskih autora, slobodnom

voljom i iz uvjerenja. Drugi gudački kvartet jest jednostavačna skladba od trinaest minuta. Unutar šest glavnih homogenih ulomaka dramaturgija se temelji na dinamičnom protoku kontrastirajućih situacija kroz koje se provlače ista apartna suzvučja u različitom kontekstu. Kompleksnom ritamskom komponentom skladbe dominira sukobljavanje različitih ritamskih pulseva po dionicama, što stvara privid njihove neovisnosti jednih o drugima. U skladanju sam se koristio algoritmima provedenim vlastitim računalnim programima koje razvijam više od 25 godina. Iako programiranje smatram integralnim segmentom skladateljskog procesa 21. stoljeća, znanstvene metode služe mi samo da bi osnažile strukturu onog spontanog i intuitivnog u glazbi.“

Osnovan kao prvi trajni i profesionalni ansambl svoje vrste na hrvatskoj glazbenoj sceni, **Zagrebački kvartet** prvi je koncert održao 25. travnja 1919. godine. Članovi su tada bili Václav Huml, prva violina, Milan Graf, druga violina, Ladislav Škatula (kasnije Miranov), viola, i Umberto Fabbri, violončelo – redom profesori na konzervatoriju u Zagrebu. Tijekom prvih desetljeća u Kvartetu su se izmijenili brojni glazbenici (Jan Prybyl, Jan Holub, Francis E. Arány, Dragutin Aranyi, Zlatko Topolski, Stjepan Šulek, Aleksandar Szegedi, Ljudevit Dobronji...), no već je tada Zagrebački kvartet uspostavio visoke kriterije djelovanja, koji ga i danas čine okosnicom zagrebačkog i hrvatskoga kvartetskog muziciranja. Ansambl je rano formirao koncept svojih programa, koje čini širok repertoarni raspon, od klasike, Haydna, Mozarta, Beethovena, Brahmsa i tzv. „željeznog“ kvartetskog repertoara do suvremenih autora, s posebnim naglaskom na hrvatsko stvaralaštvo - djela Božidara Širole, Josipa Štolcera Slavenskog, Frana Lhotke, Antuna Dobronića, Borisa Papandopula, Mila Cipre, Milka Kelemena, Marka Ruždjaka, Frane Paraća, Dubravka Detonija i brojnih drugih redovito su na koncertnim rasporedima. U

sezoni 1930./1931. članovi kreću na prvu inozemnu turneju po Češkoj i Njemačkoj, stječući laskave kritike i epitet *slavni*; redovito muziciranje diljem domovine i inozemna gostovanja praksa je koju su zadržali do danas. Osim po Europi, u više navrata održavaju velike turneje po Sjedinjenim Američkim Državama, bivšem Sovjetskom Savezu, Rusiji, Kanadi, Australiji, Novom Zelandu itd. Rano započinju i s praksom suradnje s drugim istaknutim glazbenicima-solistima. Prvo razdoblje djelovanja Zagrebačkoga kvarteta zaključio je Drugi svjetski rat, da bi novo poglavlje započelo 1954., zahvaljujući inicijativi glazbenikā iz tadašnjeg Akademskoga gudačkoga kvarteta - Josipa Klime, Tomislava Šestaka, Dušana Stranića i Zvonimira Pomykala. Upravo violinist Josip Klima, uz kraće prekide, predvodi Kvartet sljedeća gotovo dva desetljeća, a nasljeđuju ga, do 1987., Zlatko Balija, Edo Pečarić i Đorđe Trkulja. Drugi violinisti bili su Zlatko Balija, Edo Pečarić, Nikola Jambrošić, Ivan Kuzmić i Marija Cobenzl, violisti Dušan Stranić i Daniel Thune, a violončelisti Fred Kiefer i Josip Stojanović. Najdulji staž u kvartetu, punih 37 godina, ostvario je violist Ante Živković. (Muzikologinja Hana Breko Kustura izdvojila je dva glavna sastava u tom drugom razdoblju djelovanja: Josip Klima, Zlatko Balija, Dušan Stranić i Fred Kiefer te Josip Klima, Ivan Kuzmić, Ante Živković i Josip Stojanović.) Znakovito je i da se tijekom toga perioda na repertoar ansambla odražavaju novosti i suvremene stečevine koje donosi Muzički biennale Zagreb od 1961., pa on redovito izvodi i praizvodi najnovija domaća i inozemna kvartetska dostignuća. Godine 1987. na mjesto prvog violinista dolazi Goran Končar, što označuje početak još jednog novog razdoblja; na tom mjestu on ostaje do 2012., a s njim muziciraju Goran Bakrač i potom Davor Philips (od 2001.) na drugoj violini, violisti Ante Živković i, od 2005., Hrvoje Philips te Martin Jordan na violončelu (od 1991.). To je doba obilježeno ciklusom koncerata u Muzeju Mimara i u Preporodnoj dvorani palače Narodnoga doma, a od 2008. u Hrvatskome glazbenom zavodu, gdje se i danas održava sezona Zagrebačkoga kvarteta. Ugled ansambla učvršćuju nove inozemne turneje i gostovanja, na kojima devedesetih godina osobito skreću pozornost javnosti na

ratna zbivanja u Hrvatskoj - nastupi od *Concertgebouwa* u Amsterdamu, praškog *Rudolfina* i londonskog *St. John's Smith Squarea*, preko zgrade Ujedinjenih naroda u New Yorku do *Guangyuan Concert Halla*: izvedbe kapitalnih djela poput Bachova *Umijeća fuge* i Beethovenovih posljednjih gudačkih kvarteta, kao i jedinstvena izvedba *Sedam posljednjih Kristovih riječi* Josepha Haydna u kripti crkve sv. Ane u Jeruzalemu. Mjesto prvog violinista 2012. nakratko preuzimaju Sergej Evseev i Marin Maras, a od sezone 2017./2018., uz **Davora Philipsa, Hrvoja Philipsa i Martina Jordana**, kao prvi violinist muzicira **Martin Krpan**. Bogata diskografija Kvarteta, stvarana tijekom cijelog stoljeća, uključuje izdanja za *Jugoton, PGP RTB, Melodicom, Sastruphon, Nuova Era Records, ZYX Classic, RCA, Da Camera Magna, Croatia Records, ZG Zoe, Cantus/HDS* i druge. Posljednje albume – s kvartetima Leoša Janáčka i Antonína Dvořáka te povijesni četverostruki album povodom stote obljetnice – objavili su pod etiketom *Spona Classics*. Brojne nagrade i priznanja uključuju najvažnije nacionalne nagrade: od Nagrade Grada Zagreba 1957. preko Nagrade *Milka Trnina*, Vjesnikove nagrade *Josip Štolcer Slavenski*, nagradā *Vladimir Nazor* i *Vatroslav Lisinski*, Povelje Republike Hrvatske za osobite zasluge u kulturi 1999., Nagrade Grada Zagreba 2001., niza diskografskih nagrada *Porin* do nagrade *Vladimir Nazor* za životno djelo 2009. godine.

PONEDJELJAK, 18. 10. 2021.

Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku, 19:30

17

SVEČANO OTVORENJE FESTIVALA

TAMBURAŠKI ORKESTAR HRVATSKE RADIOTELEVIZIJE

Siniša Leopold, dirigent

Dubravko Detoni (obr. **Siniša Leopold**): *Zaboravljene muzike*

Sanja Drakulić: *Kronika*, za tamburaški orkestar

Siniša Leopold: *Vatromet*, za tamburaški orkestar

Berislav Šipuš: *Balada za usamljene*, za tamburaški orkestar

Adalbert Marković: *Capriccio*, za tamburaški orkestar

Mladen Tarbuk: *Tod der Erde*, za tamburaški orkestar –
praizvedba (narudžba GTO)

Ivo Josipović: *Drmeš za Pendereckog*, za tamburaški orkestar

Igor Kuljerić: *Instrumentalne preobrazbe starohrvatske pučke
pjesme*, za tamburaški orkestar

Tamburaški orkestar Hrvatske radiotelevizije

Dubravko Češnjak, bisernica I; **Miroslav Regović**, bisernica II;
Mario Fistrić, bisernica III; **Kruno Gabaj**, brač I; **Vjekoslav Kleščić**,
brač I; **Bruno Vučajnk**, brač II; **Igor Kudeljnjak**, brač II; **Goran
Klisurić**, brač III; **Krsto Lalić**, brač III; **Tihomir Zlatić**, čelović I;
Igor Tinodi, čelović II; **Dino Celizić**, čelo I; **Roman Gross**, čelo
II, udaraljke; **Marko Blašković**, čelo II, bisernica III; **Ranko Purić**,
bugarija; **Pere Ištvančić**, kontrabas, berda

Hrvatski skladatelj i pisac **Dubravko Detoni** (Križevci, 1937.) diplomirao je klavir kod Svetislava Stančića i kompoziciju kod Stjepana Šuleka na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavao se u Sieni (Guido Agosti, Alfred Cortot), Varšavi (Witold Lutosławski, Grażyna Bacewicz, Eksperimentalni studio Poljskog radija), Darmstadtu (György Ligeti, Karlheinz Stockhausen) i Parizu (John Cage). Autor je impozantna opusa orkestralne, vokalne, komorne, solističke i elektroničke glazbe, niza multimedijalnih projekata i eksperimenata, jedanaest knjiga poezije, proze, eseja, dnevnika i putopisa, ciklusa radijskih i televizijskih emisija te mnogobrojnih koncertnih i diskografskih komentara. Osnivač je i umjetnički ravnatelj Ansambla Centra za nove tendencije Zagreb (ACEZANTEZ), s kojim je kao dirigent i pijanist od 1970. višekratno obišao većinu europskih zemalja te dio Amerike i Azije. Njegova su djela izvođena na svim kontinentima, na najvažnijim svjetskim festivalima, tiskana u domovini i inozemstvu te objavljena na šezdesetak diskografskih izdanja. Dobitnik je niza nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu (*Vladimir Nazor*, *Josip Štolcer Slavenski*, pet diskografskih nagrada *Porin*, među njima i onaj za životno djelo, nagrade zagrebačke glazbene kritike, *Zvono Lotrščak*, Matice hrvatske, dvanaest Nagrada JRT-a za najbolja djela godine, *Grand Prix* 6. pariškog bijenala mladih, *Premio Italia*, UNESCO-a u Parizu, *Bedřich Smetana* u Pragu i drugih).

„**Zaboravljene muzike**, za gudački kvartet, dovršene su 1981., a u Prištini ih je 6. lipnja 1982. praizveo Gudački kvartet Klima. Radi se o pregrštu neurotično ispremiješanih, a među se pomiješanih kraćih odlomaka zabavljenih glazbenom arheologijom, sentimentalnim traganjem za varavo prestarjelim suglasjima što tijekom naknadnih izdizanja nekih činitelja (na račun drugih) poprimaju neka sasvim drukčija značenja. Iz bunara samoga sebe, iz razvalina šumova, autor izvlači kablice blatnjavih melodija i harmonija, zapuštenih ritmova, hvata ih u mutljagu, trese i prelijeva, kao kopač zlata rukama ih grčevito grabi s dna. Melodije ne smiju biti samo lijepe nego u nečemu uvijek pomalo prelijepe; kriju se u barama, drhture, namiguju zvijezdama, prevrću se u zraku, ne misleći ni na što zure u

prazno, cupkaju bolesnim nožicama, šuškećući krilcima svijetle noću. Ali se brzo gase: klice propasti i raspada na uvijek se drukčiji način kriju u svakoj od njih.” (Dubravko Detoni) Skladbu Dubravka Detonija za tamburaški orkestar obradio je Siniša Leopold.

Pijanistica i skladateljica **Sanja Drakulić** završila je studij klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavala se u Nici, Weimaru, Parizu i Moskvi. Kompoziciju je studirala na *École Normale de Musique „A. Cortot“* u Parizu, *Hochschule für Musik und Darstellende Kunst* u Beču, na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, a od 1987. na Moskovskom državnom konzervatoriju *P. I. Čajkovski*, gdje je magistrirala (1992.) i doktorirala (1994.) te studirala muzikologiju i orgulje. Dvije godine bila je asistentica iz Kompozicije na istom konzervatoriju. Na Sveruskom natjecanju mladih kompozitora u Moskvi (1993.) osvojila je Grand Prix kompozicijom *Pet intermezza* za klavir solo. Dobitnica je Jeljcinove Predsjednikove stipendije za skladatelje i brojnih nagrada za skladbe u Hrvatskoj. Članica je hrvatskog, ruskog i britanskog Društva skladatelja. Redovita je profesorica na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku. Održava međunarodne tečajeve i seminare iz kompozicije i teorije glazbe. Bila je voditeljica Međunarodne glazbene tribine u Puli. Njezina djela (više od 100) izvode poznati solisti, ansambli i orkestri diljem svijeta, a i sama izvodi svoje klavirske skladbe.

O svojoj skladbi ***Kronika***, za tamburaški orkestar, iz 2000. godine, Sanja Drakulić piše: „*Kronika* je moja prva skladba za tamburaški orkestar. U svijet tamburaškog orkestra uveo me Adalbert Marković, rekavši mi u par riječi sve što je potrebno znati. Stavci su se počeli nizati putujući kroz horizontalne i vertikalne sklopove neosvojenih predjela. Aludiraju na događaje poredane kronološkim redom te otuda i naslov djela. Početni stavak ponavlja se na kraju, kao da potvrđuje vjerodostojnost izrečenog. Osobita mi je čast da se ovo djelo često izvodi i da je uvršteno na CD *Tamburaški orkestar*

HRT-a: 7 desetljeća; 1941. - 2011. – Hrvatski skladatelji u ozračju tambure, pod ravnanjem Siniše Leopolda, u izdanju Cantusa."

Skladatelj, glazbeni pedagog, dirigent i publicist, **Siniša Leopold**, diplomirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje djeluje kao docent. Od 1985. godine profesionalno djeluje i kao šef dirigent Tamburaškoga orkestra HRT-a. Posebno se posvetio folklornom glazbenom izrazu i radu s tamburaškim orkestrima. Jedan je od autora prvoga udžbenika za tambure (1992.), a napisao je i knjigu *Tambura u Hrvata* (1995.). Autor je niza skladbi i aranžmana, filmske i scenske glazbe te prvoga pučkog tamburaškog mjuzikla, *Janica i Jean*. Dugogodišnji je umjetnički ravnatelj Festivala kajkavskih popevki u Krapini. Njegove skladbe i obrade nezaobilazne su na programima mnogih ansambala i orkestara, a svojim radom i dalje promiče glazbene izričaje na polju orkestralne tamburaške glazbe. Aktivan je i kao pedagog u Školi hrvatskoga folklora te kao voditelj mnogobrojnih inozemnih seminara. Dobitnik je niza uglednih nagrada i priznanja: godišnje nagrade HRT-a, godišnje Nagrade za kulturu grada Samobora, nekoliko diskografskih nagrada *Porin*, *Zlatne arene* za filmsku glazbu, a za doprinos u kulturi odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića. Za album *Siniša Leopold i Tamburaški orkestar HRT-a* zaslužio je *Porina* 2017.

„Skladbu **Vatromet** (*Scherzo brillante* za tamburaški orkestar) praisveo je Stariji tamburaški orkestar Tamburaškog društva *Ferdo Livadić* iz Samobora pod mojim dirigentskim vodstvom, na 26. međunarodnom festivalu umjetničke tamburaške glazbe u Osijeku 2003. godine. Taj tamburaški *scherzo* karakteriziraju veliki dinamički kontrasti u živome tempu, kratke i izražajne pasaže, disonantni tonovi, a razni efekti po žicama - poput *glissanda* i grebanja trzalicom po svim žicama – dočaravaju atmosferu pravog vatrometa. U pojedinim dijelovima skladbe neki svirači svoje dionice izvode *sliderima*, koji zvukovno doprinose ukupnoj atmosferi.” (Siniša Leopold)

Berislav Šipuš (Zagreb, 1958.) diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u razredu Stanka Horvata, a usavršavao se kod Gilberta Bosca u Udinama te François-Bernarda Mâchea i Iannisa Xenakisa u pariškom Elektroničkom studiju UPIC. Dirigiranje je usavršavao kod Vladimira Kranjčevića, Željka Brkanovića, Krešimira Šipuća i Milana Horvata. U Teatru alla Scala u Milanu bio je asistent dirigenta i dirigent (1989.-2002.). Redoviti je profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a u akademskoj godini 2017./2018. bio je gostujući profesor na *Escola Superior de Música de Catalunya* u Barceloni. Bio je umjetnički ravnatelj Muzičkog biennala Zagreb od 1997. do 2011. godine, od 2001. do 2005. ravnatelj Zagrebačke filharmonije, a od 2009. do 2011. umjetnički ravnatelj Osorskih glazbenih večeri. Osnivač je Cantus Ansambla, čiji je umjetnički voditelj bio do 2012. godine, kada postaje počasnim umjetničkim voditeljem. Dobitnik je brojnih uglednih nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu te autor više od osamdeset skladbi, među kojima je posljednja – praizvedena na Muzičkom biennalu Zagreb 2021. u Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu – opera *Posljednji intermezzo*. Od prosinca 2011. bio je zamjenik ministrice kulture Republike Hrvatske, a od travnja 2015. do veljače 2016. obnašao je dužnost ministra kulture Republike Hrvatske. Član je Hrvatskoga društva skladatelja, a od svibnja 2012. i član suradnik Razreda za glazbenu umjetnost i muzikologiju HAZU-a.

Skladbu ***Balada za usamljene***, za tamburaški orkestar, napisao je Berislav Šipuš 2009. godine, a praizveo ju je Tamburaški orkestar Hrvatske radiotelevizije, pod ravnanjem Siniše Leopolda 2010., nakon čega je postala sastavnim dijelom orkestralnog tamburaškog repertoara. Skladba je balada u pravom smislu riječi: njezino sentimentalno ozračje protkano je raskošnim dinamičkim kretanjima svojevrsnog emocionalnog vrtloga. O njezinoj vrijednosti u kontekstu suvremene umjetničke tamburaške glazbe u Hrvatskoj svjedoči i uvrštavanje na nosač zvuka *Tamburaški orkestar HRT-a: 7 desetljeća; 1941. - 2011. – Hrvatski skladatelji u ozračju tambure*, u izdanju Cantusa.

Skladatelj i pedagog **Adalbert Marković** (1929.-2010.) diplomirao je kompoziciju 1959. na Muzičkoj akademiji u Ljubljani. Od 1954. radio je kao srednjoškolski nastavnik, potom kao urednik Radio Zagreba, a između 1961. i 1971. bio je profesor na Glazbenoj školi *Pavao Markovac*. Od 1972. do 1978. predavao je na Pedagoškoj akademiji, a između 1978. i 1999. bio je profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, gdje je utemeljio, i niz godina vodio, Odsjek za glazbenu kulturu. Autor je velikog opusa za različite sastave, orkestralne, komorne, zbarske, tamburaške i druge, a za svoj umjetnički rad dobio je brojne nagrade, među kojima se izdvajaju Nagrada *Vladimir Nazor* za životno djelo, Nagrada Grada Zagreba, Nagrada *Boris Papandopulo* HDS-a, odličje Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića, odličje Reda Danice Hrvatske s likom Antuna Radića te niz priznanja, plaketa i nagrada s glazbenih festivala. Bio je dugogodišnji tajnik i predsjednik te počasni član Hrvatskoga društva skladatelja, a niz godina sudjelovao je u radu Odbora za zaštitu autorskih prava HDS-a te obnašao funkciju predsjednika Udruženja muzičkih pedagoga Hrvatske.

Vrstan poznavatelj tambure i tamburaške umjetnosti, Adalbert Marković jedan je od najznačajnijih autora zahvaljujući kojima je literatura za tamburaški orkestar dosegla zavidnu umjetničku razinu. Jedno od njegovih najpopularnijih i najizvođenijih djela za tamburaški orkestar nesumnjivo je živopisni **Capriccio**, iz 2004., nastao u završnome razdoblju skladateljeva života i djelovanja, koji odaje stručnjački pristup i neiscrpnu invenciju.

Mladen Tarbuk, jedan od najsvestranijih hrvatskih dirigenata i skladatelja svojega naraštaja, razvio je karijeru u mnogim smjerovima. Kao skladatelj napisao je oko 90 skladbi, od komorne glazbe do velikih simfonijskih formi ili glazbeno-scenskih djela. Mnoga njegova djela izvedena su na značajnim festivalima, kao što su Svjetski dani glazbe (1998. u Manchesteru, 2005. u Zagrebu, 2018. u Bejingu), *Gaudeamus*

Festival Amsterdam, Wien Modern, Enescu Festival u Bukureštu, te objavljujvana u nakladama *HoneyRock, Doblinger* i *Cantus*. Dobitnik je brojnih nagrada za kompoziciju i dirigiranje, primjerice *Dr. E. Vogel, Tolosa 93, Janaček, Slavenski (četiri puta), Papandopulo* (dvaput), *Šulek* i drugih. Bio je intendant Dubrovačkih ljetnih igara i HNK-a Zagreb, a ostvaruje bogatu dirigentsku karijeru gostujući diljem Europe te u Meksiku i SAD-u. Od iznimne važnosti njegov je filološki rad na objavama kapitalnih djela hrvatske glazbene baštine (*Ljubav i zloba, Nikola Šubić Zrinski, Sunčanica, Madame Buffault*, simfonijska glazba Berse i D. Pejačević). Također je potpredsjednik Hrvatskoga društva skladatelja te redoviti profesor u trajnom zvanju na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, gdje predaje kompoziciju, dirigiranje i simfonijski orkestar.

O svojoj novoj skladbi, ***Tod der Erde***, za tamburaški orkestar, Mladen Tarbuk je zapisao: „Ova skladba znakovitog naslova, kao i mnoge druge moje skladbe, iznosi konkretan izvanglazbeni sadržaj glazbenim strukturama koje su posebno oblikovane prema tom sadržaju. Stoga je vrlo teško odrediti što je bilo prvo - ideja o smrti Zemlje ili glazbeni kovitlac kanona, čija građa titra između prirodnih intervala i kromatike. Djelo krije, unatoč svojoj kratkoći, brojne glazbene aluzije, bilo u tematskom bilo u stilskom smislu. Ovakvo stilsko šarenilo nije slučajno: i ono se pojavljuje kao slika čovječanstva razasutog između stvaranja i uništavanja, između molitve i rata, između dominacije nad prirodom i povratkom u njezino naručje. Istodobno, velika inspiracija bili su razgovori s kolegom Leopoldom i želja da se izražajne mogućnosti tamburaškog orkestra prošire daleko izvan vidokruga uobičajene ‘narodске’ glazbe. Majstor jazz-glazbe za tamburu, Filip Novosel, također mi je pokazao kako zvuče neke proširene tehnike sviranja tambure, što sam rado iskoristio na mjestima koja su tražila zvukovne inovacije. Zahvaljujući svim tim razgovorima, nastalo je djelo brižljivo odvagane lučne forme, koje nas, uvjetno rečeno, na koncu vraća na svoj početak, no kako vraćanje glazbe ne može promijeniti smjer strijele vremena, tako doživljaj vraćanja prije svega donosi iskustvo bezizlaznosti i nemoći.“

Skladatelj i pravnik **Ivo Josipović** (Zagreb, 1957.) doktorirao je pravo na Pravnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu te diplomirao kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Stanka Horvata. Objavio je velik broj znanstvenih i stručnih radova s područja kaznenog i međunarodnog kaznenog prava te bio autorom ili koautorom u više zakonskih projekata. Profesor na Pravnome fakultetu u Zagrebu i gostujući predavač na domaćim i inozemnim sveučilištima, sudjelovao je na brojnim međunarodnim konferencijama i zastupao Hrvatsku pred međunarodnim sudovima. Od 2003. bio je zastupnik u Hrvatskome saboru, a od 2010. do 2015. obnašao je dužnost predsjednika Republike Hrvatske. Njegov skladateljski opus čini pedesetak orkestralnih, koncertantnih, komornih, vokalnih, vokalno-instrumentalnih i skladbi za solističke instrumente, izvođenih diljem Europe, u SAD-u, Japanu i drugdje, od kojih su mnoge zvučno zabilježene i izdane na brojnim nosačima zvuka. Dobitnik je niza uglednih nagrada, od najranije Rektorove nagrade, preko Nagrade Europske radijske unije, diskografske nagrade *Porin* i Nagrade *Boris Papandopulo* HDS-a, do Nagrade Ministarstva kulture Republike Hrvatske za glazbeno stvaralaštvo – nabrojimo samo neke. Uz to, odlikovan je Redom Danice hrvatske s likom Marka Marulića. Od 1987. do 2000. bio je glavni tajnik Hrvatskog društva skladatelja, od 1991. do 2007. direktor Muzičkog biennala Zagreb, a godine 2005. direktor ISCM Svjetskih dana glazbe. Član je brojnih znanstvenih, stručnih i umjetničkih udruga u zemlji i inozemstvu, izabrani član *World Academy of Art and Science* i Europske akademije znanosti i umjetnosti; dodijeljeni su mu počasni doktorati na sveučilištima u Istanbulu i Kalinjingradu.

Skladba ***Drmeš za Pendereckog*** nastala je 1986. godine na poticaj maestra Siniše Leopolda, koji je s Tamburaškim orkestrom Ferdo Livadić praižvedbom te skladbe želio nastupiti na festivalu *Zvuci Panonije*. Skladba je praižvedena 21. listopada 1987. godine na navedenom festivalu, gdje je dobila Nagradu *Pajo Kolarić*. Od tada su je svirali mnogi tamburaški orkestri, a snimljena je i na tri nosača zvuka. Skladba je svojevrsna šala, čak parodija. Naime, autor, koji do tada

nikada nije pisao za tamburaše, nastojao je spojiti specifičan folklorni izričaj koji se vezuje za tamburašku glazbu Slavonije s modernim izričajem glazbe sredine 20. stoljeća. Drmeš, tipična folklorna forma/ples kombinirana je s elementima modernog zvuka tzv. poljske škole, čiji je najistaknutiji predstavnik velik poljski skladatelj Krzysztof Penderecki. Otud i naziv skladbe, *Drmeš za Pendereckog*. Josipović je još od početka svoga studija – posebno odlascima na festival Varšavska jesen – imao prilike upoznati mnoga djela Pendereckog te ga osobno susresti na jednom od festivala. U neobičan spoj folklor a i avangardne glazbe Josipović je kao simbol modernizma „uzeo“ Pendereckog, iznimno poštujući njegovo umjetničko djelo. Kasnije, Josipović je kao direktor Muzičkog biennala u više navrata pozvao Pendereckog, koji je i inače rado dolazio u Zagreb, da sudjeluje na festivalu kao skladatelj i dirigent te je s velikim maestrom i njegovom suprugom Elżbietom imao i privatne kontakte. 2013. godine, na velikoj proslavi maestrova osamdesetog rođendana, Josipović je kao predsjednik Republike Hrvatske odlikovao maestra Pendereckog za njegov izniman umjetnički rad i doprinos hrvatskoj kulturi kroz brojna gostovanja u našoj zemlji. Skladbu *Drmeš za Pendereckog* izveo je i na Dubrovačkim ljetnim igrama 2018. godine te na više koncerata ansambl *Guitarismo*, u preradi Krešimira Bedeka za 6 gitara, te je snimljena u DVD-izdanju *Croatia Recordsa*.

Jedan od najplodnijih, najsvestranijih i najraznolikijih opusa u hrvatskoj glazbi druge polovine dvadesetog stoljeća bez sumnje jest onaj **Igora Kuljerića** (1938.-2006.), skladatelja iz čijih se ostvarenja i danas iščitava specifičan pristup stvaranju, koji nije moguće promatrati kao jedinstvenu cjelinu. Diplomirao je kompoziciju na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji u klasi Stjepana Šuleka, kao stipendist talijanske vlade u Milanu studirao je operni repertoar u Scali te sudjelovao u radu elektroničkog studija RAI-a. Dirigirati je počeo u Opernom studiju HNK-a u Zagrebu kod Milana Sachsa, a usavršavao se

na seminarima u Monte Carlu kod Igora Markeviča. Uz Operu HNK-a u Zagrebu vezan je velik dio njegove karijere, gdje je ispočetka bio korepetitor, potom asistent dirigenta, a kasnije i dirigent te ravnatelj Opere. Bio je i asistent šefa-dirigenta Zagrebačke filharmonije, Milana Horvata, te asistent dirigenta i čembalist u Zagrebačkim solistima. Najveći dio života posvetio je radu sa Simfonijskim orkestrom i Zborom HRT-a. Osobitu pozornost pridavao je hrvatskoj glazbi, pa je tako prouzročio čitav niz djela hrvatskih autora. Kuljerićeve brojne skladbe redovito su izvođene u zemlji i inozemstvu. Bio je predsjednik HDS-a, Fonda *Lovro i Lilly Matačić*, umjetnički direktor MBZ-a od 1980. do 1983., programski ravnatelj KDVL-a, glazbenog programa Dubrovačkih ljetnih igara, Opere HNK Zagreb i programa Tribine u Opatiji. Dobitnik svih značajnijih domaćih nagrada i priznanja, Igor Kuljerić bio je redoviti član HAZU-a.

Izrazito svestran umjetnik, Igor Kuljerić se – uz proučavanje i primjenu ostvarenja iz hrvatske glazbene baštine, pisanje glazbe namijenjene izvođačima amaterima te stvaranje novoga zvukovnog izričaja - u velikoj mjeri bavio i proučavanjem folklorne glazbene građe. Iz toga su proizašle i dojmljive ***Instrumentalne preobrazbe starohrvatske pučke pjesme***, za tamburaški orkestar, iz 1988. godine. „Jedan od snažnih izvora skladateljske inspiracije bili su Kuljerićevi korijeni, prepoznatljivi u dugogodišnjem istraživanju dubokih glazbenih slojeva sjevernodalmatinskih otoka, s posebnim naglaskom na glagoljaštvu. Ništa manje značajan bio je i skladateljev interes za tradicijsku glazbu Sjeverne Hrvatske, kojom se bavio u širokom stilskom luku, od avangarde u djelu *Balade Petrice Kerempuha*, na stihove M. Krleže (ovom se pjesniku često vraćao i u zborskim skladbama – *V Megli, Gumbelijum roža*) pa sve do skladbi i aranžmana pisanih za Festival kajkavske popevke. U ovom dijelu Kuljerićeva opusa, *Instrumentalne preobrazbe* pojavljuju se kao jedina isključivo instrumentalna skladba, no skladatelj tamburaški orkestar tretira i nijansira gotovo kao vokalno-instrumentalno tijelo. Iako pisana u klasičnoj formi varijacija, skladba se u svojem luku približava baroknoj suiti. Liričnost, ritmičnost i motoričnost,

prepoznatljive odrednice Kuljerićeva skladateljskog stila, izmjenjuju se u neprekinutom slijedu od ariozne teme na početku do furioznog završetka.“ (Ivana Kuljerić Bilić)

Tamburaški orkestar Hrvatske radiotelevizije osnovan je 1941. godine pod nazivom Tamburaški zbor, kao ansambl za izvođenje tradicijske glazbe, vezan isključivo za radijski program. Prvi dirigenti bili su Josip Stojanović, Vladimir Mutak, Željko Brkanović i Zlatko Černjul; od 1985. godine do danas orkestar predvodi Siniša Leopold. Iako je i prije njegova dolaska bilo povremenih nastupa u javnosti, primjerice na festivalima u Krapini i Požegi, upravo je zahvaljujući nastojanjima Siniše Leopolda ansambl izašao iz studija te uspostavio kontinuiranu praksu nastupanja pred publikom. Od sviranja po ratištima početkom 1990-ih, preko opsežnih inozemnih turneja (Južna Amerika, Južnoafrička Republika, Australija, Malezija, SAD, Kanada, Kina), do današnjega stalnoga koncertnog ciklusa *U ozračju tambure* (od 2002.), novogodišnjih koncerata *Valceri, polke i druge špelancije* te redovitih dobrotvornih koncerata, Tamburaški orkestar HRT-a imao je jednu od najvažnijih uloga u promicanju tambure i tamburaške umjetnosti, koja uz glazbenu ima i kulturološku vrijednost prepoznatu i u svijetu. Svojim djelovanjem, trajno zabilježenim na dragocjenim snimkama u fonoteci HRT-a, odražava sve promjene koje je tambura prošla od narodnoga do umjetničkoga glazbala iznimnih mogućnosti. Usporedo s izlaskom na pozornice umnogome je proširen i repertoar orkestra, pa uz originalne skladbe izvodi i glazbu s područja *jazza*, ozbiljne, filmske, zabavne i lake orkestralne glazbe u aranžmanima za tambure te potiče hrvatske autore na pisanje novih djela, a izvođače raznih izričaja na suradnju. Godine 2011. Hrvatsko društvo skladatelja dodijelilo je Tamburaškom orkestru HRT-a nagradu *Vatroslav Lisinski* za cjelokupni

doprinos hrvatskom glazbenom stvaralaštvu u sedamdeset godina djelovanja. Orkestar je vrlo aktivan i na području diskografske djelatnosti. Za album *7 desetljeća 1941.-2011.: Hrvatski skladatelji u ozračju tambure* 2012. godine osvojio je *Porina* za najbolji album tamburaške glazbe, a u istoj kategoriji *Porina* je osvojio album *Pozdrav Zagorju*, snimljen uz Kvartet Gubec (2016.), te album *Siniša Leopold i Tamburaški orkestar HRT-a* (2017.). *Porinom* je 2020. godine nagrađen i album *Kajkavski biseri*, koji su Tamburaški orkestar HRT-a i maestro Siniša Leopold ostvarili uz Bojana Jambrošića.

Siniša Leopold, str. 20.

HOJSAK & NOVOSEL

Tihomir Hojsak, kontrabas

Filip Novosel, tambura

Utemeljen u siječnju 2016. godine, duo **Hojsak & Novosel** započinje svoju glazbenu priču kao *Bow vs Plectrum* (Gudalo protiv trzalice). Već na samom početku svoga djelovanja Filip Novosel na tamburi i Tihomir Hojsak na kontrabasu pokazali su koliko dobre glazbene energije i emocije može donijeti neočekivan spoj dvaju instrumenata u originalnim skladbama. Dva žičana instrumenta s različitom tradicijom sviranja, utemeljenom na hrvatskoj tradicionalnoj glazbi, u rukama Filipa i Tihomira donose *etno-jazz* s panonskim prizvucima. Vrhunske improvizacije ispunjene narodnim glazbenim motivima u potpunosti razotkrivaju dosege obaju instrumenata – tambure i kontrabasa. Brojni nastupi diljem Hrvatske i svijeta ovaj su dvojac istisnuli u sam vrh svjetske glazbene scene te donijeli iznimnu pozornost medija. Izvedbama u Americi na poseban su način predstavili tradicijsku glazbu i suvremeni *jazz*, a za to su dobili i posebna priznanja za doprinos u kulturi kalifornijske kongresnice Janice Hahn te priznanje Kalifornijskog senata. U listopadu 2017. duo odlazi na svoju prvu kinesku turneju. Nastupima u Jinchengu na *Chuama Music Festivalu* te *Tianchang festivalu* u Pekingu, na kojima su oduševili publiku, otvorili su vrata za buduće suradnje na azijskom tržištu. Hojsak & Novosel uspješno spajaju hrvatsku tradiciju sa suvremenim glazbenim izričajem te tako na najbolji način predstavljaju Hrvatsku na brojnim nastupima diljem svijeta. Njihovi su nastupi prava poslastica za glazbene znalce, ali i pravo otkriće vrijednosti hrvatske baštine, koju prenose diljem svijeta na

originalan i neočekivan način. Spoznali su to i u Veleposlanstvu Republike Hrvatske u Washingtonu te pozvali duo da održi koncert povodom proslave 25 godina diplomatskih odnosa između Hrvatske i SAD-a, a cijeli događaj bio je pod visokim pokroviteljstvom predsjednice RH, Kolinde Grabar-Kitarović. Osim Kine i SAD-a duo Hojsak & Novosel u posljednje vrijeme svojim je glazbenim nastupima privukao pozornost publike u Belgiji, Italiji, Austriji, Sloveniji, Bosni i Hercegovini i Srbiji. Uz brojne nastupe duo je ostvario i brojne suradnje s glazbenicima kao što su Matija Dedić, Vlatko Stefanovski, Theodosii Spassov, Žan Tetičković (prvi album *Bow vs Plectrum*), a svoj drugi album, *Strings Only*, snimili su s gudačima Zagrebačke filharmonije. Oba njihova albuma proglašena su albumima godine u svojim kategorijama. Od ostalih suradnji izdvajaju se one s Tamburaškim orkestrom HRT-a, a posebno se ističe njihova suradnja sa Zlatanom Stipišićem Gibonijem, s kojim su snimili posljednji album, nazvan *Perle*. Za izvedbu pjesme *Divji cvit* s albuma *Perle* nagrađeni su i diskografskom nagradom *Porin*. U svibnju 2018. duo je svojim koncertom u Strasbourgu najavio hrvatsko predsjedanje Odborom ministara Vijeća Europe. Kao predstavnici hrvatske kulture bili su vrlo aktivni i tijekom predsjedanja RH Europskom unijom, održavši koncerte u Švedskoj, Norveškoj, Latviji i SAD-u. U SAD-u su osobito dobre odnose razvili s udrugom ACAP (Udruga hrvatsko-američkih profesionalaca) te sa zakladom *Croatian Scholarship Fund*, čiji su glavni donatori najuspješniji Hrvati u Americi, poput proslavljenog vinara Mikea Grgicha. Trenutačno su u procesu izdavanja novog albuma, *Traditional Songbook*, a dva singla kojima su najavili album već su dobila pozitivne kritike struke i publike.

„...Hojsak & Novosel trenutačno su najoriginalniji hrvatski glazbeni brend u svijetu.“ (Branimir Pofuk, Večernji list)

Program dua Hojsak & Novosel temelji se na originalnim skladbama koje sami stvaraju. U tim skladbama jasno je vidljiv utjecaj hrvatske tradicijske glazbe, ali i utjecaj drugih kultura koje su izravno utjecale na sam razvoj hrvatske tradicijske glazbe. Također, vidljiv je i utjecaj suvremenog *jazza*, ali i

klasične glazbe. Skladbe kao što su *Mista Dance*, *Bow vs Plectrum*, *Dalmatian Sunrise*, *Hojsak linđo ili Balkanika* vrlo jasno predstavljaju autorsku autentičnost ovog dvojca. Uz originalne skladbe, duo svoj program temelji i na tradicionalnim pjesmama kao što su *Na te mislim*, *Slavonsko kolo ili Grličica grkovala*, koje u originalnim aranžmanima dobivaju sasvim novu sonornost i kolorit. Svoje mjesto u repertoaru Hojsaka i Novosela zauzimaju i drugi hrvatski autori, kao što su Ivan Zajc, Jakov Gotovac ili Vatroslav Lisinski, čije skladbe nerijetko obrađuju, a svoje mjesto našao je i najizvođeniji hrvatski kantautor, Zlatan Stipišić Gibonni. Stipišićevo autorstvo prožeto mediteranskim utjecajem u aranžmanima za kontrabas i tamburu, koje daju kontinentalnu notu, čine ove izvedbe jedinstvenima. Upravo za jednu takvu izvedbu (*Divji cvit*), Hojsak i Novosel nagrađeni su *Porinom* za najbolju instrumentalnu izvedbu. (Filip Novosel)

UTORAK, 19. 10. 2021.

Kulturni centar Osijek, 10:00

Razgovor s umjetnicima: Tamburaški orkestar HRT-a i autori

Moderatorica: Dina Puhovski

Kulturni centar Osijek, 11:00

Okrugli stol: Studentska platforma suvremene glazbe

Moderator: Mladen Tarbuk

Kulturni centar Osijek, 15:00

Nenad Marković, truba

Nataša Penezić, klavir

Sanda Majurec, Ying Wang*, Srđan Dedić, Mark Andre,
Dubravko Detoni*

Kulturni centar Osijek, 16:00

Razgovor s umjetnicima: Nenad Marković i autori

Moderatorica: Dina Puhovski

Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku, 19:30

Cantus Ansambl

Ivan Josip Skender, dirigent

Filip Novosel, tambura (brač)

Béata Móri, cimbal

Stjepan Vuger, harmonika (bajan)

Marko Bertić, Péter Eötvös, Sofija Gubajdulina, Juraj Marko
Žerovnik, Ante Knešaurek**

**praizvedba*

UTORAK, 19. 10. 2021.

Kulturni centar Osijek, 15:00

NENAD MARKOVIĆ, truba**NATAŠA PENEZIĆ**, klavir

Sanda Majurec: *Le Pivert*, za trubu i klavir – praizvedba
(narudžba GTO)

Ying Wang: *Plus Noctilucent*, za trubu solo – praizvedba

Srđan Dedić: *Seven Trumpets*, za trubu solo

Mark Andre: *iv 6a + iv 6b*, za trubu solo

Dubravko Detoni: *Fanfaronitis*, za trubu i klavir

Sanda Majurec (Mali Lošinj, 1971.) diplomirala je kompoziciju u razredu prof. Stanka Horvata te čembalo u razredu prof. Višnje Mažuran. Usavršavala se u Semmeringu kod Ericha Urbannera i u Sambotelu kod Michaela Jarrella. Pohađala je Ljetnu školu nove glazbe u Darmstadtu. 2006. godine boravila je u Centru za skladatelje u Visbyju (Švedska), u sklopu kulturne suradnje između Hrvatske i Švedske. Još od studentskih dana surađuje s istaknutim umjetnicima i ansamblima, a njezine skladbe izvode se na koncertima i festivalima u zemlji te inozemstvu (Muzički biennale Zagreb, Dubrovačke ljetne igre, Glazbena tribina Opatija, Osorske glazbene večeri, Festival hrvatske glazbe u Beču, Dani makedonske muzike, Bunt festival u Beogradu, Svjetski dani glazbe u Vancouveru, Talk Town

festival u Kopenhagenu i drugi). Godine 2019. nominirana je za diskografsku nagradu *Porin* u kategoriji za najbolju skladbu klasične glazbe, za skladbu *Contrattempo*. Kao čembalistica usavršavala se na brojnim seminarima barokne glazbe i plesa, *Aestas musica*, u Varaždinu, kod Laurencea Cummingsa. Izdvaža nastupe s Varaždinskim komornim orkestrom pod vodstvom Catherine Mackintosh, s Hrvatskim baroknim ansamblom pod ravnanjem Laurencea Cummingsa i Stefana Montanarija te na festivalu *Esteban Salas* u Havani, nastupe u Torontu i Buenos Airesu te izvedbe solističkih, dvostrukih i trostrukih koncerata J. S. Bacha na Malom festivalu čembala. Jedna je od utemeljitelja Malog festivala čembala i osnivača Hrvatske udruge čembalista, *Continuo*. Niz godina bavila se razvojem glazbene kreativnosti u sklopu predmeta *Vježbe iz kompozicije* u Glazbenom učilištu *Elly Bašić*. Zaposlena je kao redovita profesorica na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku.

O svojoj novoj skladbi, nastaloj na narudžbu Glazbene tribine Osijek, skladateljica je zapisala: „**Le pïvert**, za trubu i klavir, jednostavačna je skladba koja se bazira na jednostavnom intervalskom modelu. Osnovni motiv donesen je u prvom dijelu skladbe i kasnije se razrađuje, a opisuje ga već i sam naziv skladbe (u prijevodu: djetlić). U urbanom engleskom rječniku ‘pïvert’ je naziv ili odgovor osobi koja misli da je u društvu rekla nešto duhovito, no zapravo je uvredljivo.“

Rođena u Šangaju, **Ying Wang** studirala je na tamošnjem Glazbenom konzervatoriju i na Visokoj školi za glazbu i ples u Kölnu, gdje je završila poslijediplomski studij 2011. Godine 2010. magistrirala je suvremenu glazbu na Sveučilištu za glazbu i izvedbene umjetnosti u Frankfurtu, a 2012. izabrana je za *Cursus de Composition et d’Informatique Musicale* na IRCAM-u u Parizu. Surađivala je s Markusom Stenzom, Bradom Lubmanom, Marcusom Creedom, Muhaiem Tangom, Dmitrijem Slobodenioukom, Camillom Hoitenga, Ansamblom *Phoenix* iz Basela, Filharmonijom Njemačkog radija, Orkestrom *Gürzenich*,

Filharmonijskim orkestrom iz Giessena, Brandenburškim simfoničarima, Orkestrom *Avanti* iz Helsinkija, Ansamblom Festivala u Luzernu, Ansamblom *Resonanz*, *Tokyo Sinfoniettom* i drugima. Dobitnica je međunarodne stipendije koju dodjeljuje *Ensemble Modern*, nagradā *Matrix 11* i *Matrix 12* Eksperimentalnog studija Južnonjemačkog radija, *Herrenhaus Edekoben* po preporuci Petera Eötvösa i Nagrade *Giga-Hertz*. Bila je pobjednica na skladateljskim natjecanjima, kao što su *5. Brandenburški bijenale* (2013.), 25. Irinova nagrada za komorni orkestar, a 2015. bila je rezidencijalna skladateljica Forumu za novu glazbu. Od Ying Wang skladbe naručuju Južnonjemački radio, Zaklada *Ernst von Siemens*, Festival u Luzernu, Brandenburški simfoničari, *Kassel Musiktage*, kazalište u Heidelbergu, Filharmonija iz Kölna i drugi. Živi u Kölnu i Pekingu.

O svojoj novoj skladbi ***Plus Noctilucent***, za trubu solo, koju će Nenad Marković praisvesti na ovogodišnjoj Glazbenoj tribini, Ying Wang je zapisala: „Gotovo svaki dan dobivamo nove spektakularne slike poplava, požara, suša i zagađenih oceana, koji u svom drastičnom obliku svjedoče o procesima koji se čine dugotrajnim, pužućim, jedva zamjetljivim i još manje zamislivim. Kraj geološkog doba kojim vladaju ljudi, bez obzira na to želite li ga nazvati antropocenom ili ne, čini se da je stvarna mogućnost, ako ne i vjerojatnost – a istodobno je potpuno nezamisliv. Vrijeme bez ljudi – dan budućnosti. Kako će zvučati taj dan? Kako će svijet zvučati do tada? Vječni rast - fatalna zablude. Sve dok čovjek tako drastično intervenira u dinamiku zemlje, uništava raznolikost organizama koji imaju regulacijski učinak, ubrzava destabilizaciju. Na kraju? Pozitivno ili negativno? Dobro ili loše? Svakodnevna odluka dovodi do + -. Noć svijeta – grad mijenja stanovnike, ulice bez ljudi, mjesta gube tipične zvukove, drugi dio glazbenog teatra *Plus Minus – Plus Noctilucent*, za solo trubu.“

Skladatelj i pedagog **Srđan Dedić** (Zagreb, 1965.) diplomirao je kompoziciju 1989. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu kod

Stanka Horvata. U skladanju se usavršavao kod François-Bernarda Mâchea u Strasbourgu (1990.-1991.), kod Geerta van Keulena u Amsterdamu (1991.-1993.) i kod Jojia Yuase u Tokiju (1998.-1999.). Od 2005. predaje na Odsjeku za kompoziciju i glazbenu teoriju Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu. Dedićeve skladbe izvođene su u 26 zemalja na pet kontinenata s uglednim orkestrima i izvođačima, kao što su Briselska filharmonija, *The Louisville Orchestra*, *Korean Chamber Orchestra*, Praški simfonijski orkestar, Simfonijski orkestar RTV Slovenija, Zagrebačka filharmonija, Simfonijski orkestar HRT-a, Dubrovački simfonijski orkestar, Zagrebački solisti, Cantus Ansambl te s još mnogim drugim domaćim i stranim sastavima i solistima. Dobitnik je više nagrada i priznanja: prve nagrade na Međunarodnoj skladateljskoj tribini UNESCO-a u Parizu (1988.), Nagrade Muzičkog biennala Zagreb (1989.), Nagrade Hrvatskoga glazbenog zavoda (1990.), prve nagrade na 29. Festivalu suvremene glazbe u Indiani (1995.), izbora žirija Međunarodnoga društva za suvremenu glazbu (ISCM - 1997. i 2012.), Nagrade *Josip Štolcer Slavenski* (2013.), Nagrade *Boris Papandopulo* Hrvatskog društva skladatelja (2017.) i drugih. Skladbe su mu objavljene na 9 CD-izdanja a partiture su mu izdali *Donemus* (Amsterdam), *Peermusic* (New York, Hamburg) i *Cantus* (Zagreb).

„Skladba ***Seven Trumpets***, za trubu solo, nastala tijekom studija 1988., sastoji se od sedam tematskih motiva, kontrastnih sadržaja. U prvom nastupu motivi su izneseni u nizu i u svom osnovnom obliku, dok se u nastavku variraju i isprepliću u vrstu kolaža. Skladbu je praisveo vrstan nizozemski trubač Marco Blaauw 1992. u Amsterdamu.“ (Srđan Dedić)

Mark Andre (do 2007. poznat kao Marc André; Pariz, 1964.) studirao je kompoziciju, kontrapunkt, harmoniju, analizu i glazbeno istraživanje na *Conservatoire National Supérieure de Musique de Paris* (CNSMP), gdje su mu učitelji bili Claude Ballif, Gérard Grisey i Helmut Lachenmann. 1993. godine, nakon studija na *École Normale Supérieure* u Parizu (Ulm)

i *Centre d'Études Supérieures de la Renaissance* (Tours), doktorirao je muzikologiju. Završio je napredni studij iz kompozicije kod Helmuta Lachenmanna u Visokoj glazbenoj školi u Stuttgartu, uz stipendiju francuskog Ministarstva vanjskih poslova. Godine 1996. dobio je DAAD-ovu stipendiju te nagradu za glazbu, *Kranichstein*, tijekom seminara u Darmstadtu, gdje je također sudjelovao na majstorskom tečaju kod Wolfganga Rihma. 1997. Andre je studirao elektroničku glazbu kod Andréa Richarda u Eksperimentalnom studiju Zaklade *Heinrich Strobel* (Freiburg). Osvojio je prvu nagradu na međunarodnom natjecanju skladatelja u Stuttgartu te stipendije Južnonjemačkog radija i Grada Baden-Badena. Od 1997. Andre predaje kontrapunkt i orkestraciju na *Conservatoire National de Région de Strasbourg* i Visokoj glazbenoj školi u Frankfurtu. U sklopu *Darmstadt Ferienkurse*, Andre je predavao 1998., 2006. i 2010., bio je stipendist Ville Medici u Rimu i Frankfurtske opere. Dobitnik je nagrade za skladatelje Frankfurtske opere, Nagrade zaklade *Ernst von Siemens*, Nagrade *Giga-Hertz* za elektroničku glazbu, nagradā orkestra Festivala u Donaueschingenu, Berlinske akademije umjetnosti itd., a djela mu izvode vodeći glazbenici i ansambli diljem Europe. Godine 2009. postao je članom Berlinske akademije umjetnosti te profesor kompozicije na Visokoj glazbenoj školi u Dresdenu. Bio je predavač na Europskoj akademiji Festivala u Aix en Provenceu te rezidencijalni skladatelj i mentor na 21. međunarodnom glazbenom festivalu *Takefu*. Od 2010. član je Saske akademije umjetnosti. Francusko ministarstvo kulture 2011. godine dodijelilo mu je priznanje *Chevalier des arts et des lettres*, a iduće godine bio je rezidencijalnim skladateljem u sklopu salzburškog *Mozartovog tjedna*. Također, imenovan je počasnim članom Bavarske akademije likovnih umjetnosti. Iste je godine primio nagradu za skladatelje Zaklade Gerharta i Renate Baum. Mark Andre skladao je djela po narudžbi niza uglednih ansambala, kao što su ansambli *Modern i Recherche*, *Trio Accanto*, *Klangforum Wien*, *Les Percussions de Strasbourg*, *Alternance* i drugi. Trenutačno živi u Berlinu.

Skladba **iv 6a**, za trubu solo nastala je tijekom 2009. i 2010. godine, a praisveo ju je u Berlinu Bill Forman, kojemu je posvećena **iv 6b** iz 2010., nastala na narudžbu i za potrebe Međunarodnog natjecanja glazbenika ARD u Münchenu, 2011. Obje skladbe dio su ciklusa **iv** za solistička glazbala, pri čemu „iv“ čini kraticu za introvertnost, što se odražava u svim dijelovima ciklusa.

Hrvatski skladatelj i pisac **Dubravko Detoni** (Križevci, 1937.) diplomirao je klavir kod Svetislava Stančića i kompoziciju kod Stjepana Šuleka na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a usavršavao se u Sieni (Guido Agosti, Alfred Cortot), Varšavi (Witold Lutosławski, Grażyna Bacewicz, Eksperimentalni studio Poljskog radija), Darmstadtu (György Ligeti, Karlheinz Stockhausen) i Parizu (John Cage). Autor je impozantnog opusa orkestralne, vokalne, komorne, solističke i elektroničke glazbe, niza multimedijalnih projekata i eksperimenata, jedanaest knjiga poezije, proze, eseja, dnevnika i putopisa, ciklusa radijskih i televizijskih emisija te mnogobrojnih koncertnih i diskografskih komentara. Osnivač je i umjetnički ravnatelj Ansambla Centra za nove tendencije Zagreb (ACEZANTEZ), s kojim je kao dirigent i pijanist od 1970. višekratno obišao većinu europskih zemalja te dio Amerike i Azije. Njegova su djela izvođena na svim kontinentima, na najvažnijim svjetskim festivalima, tiskana u domovini i inozemstvu te objavljena na šezdesetak diskografskih izdanja. Dobitnik je niza nagrada i priznanja u domovini i inozemstvu (*Vladimir Nazor*, *Josip Štolcer Slavenski*, pet diskografskih nagrada *Porin*, među njima i ona za životno djelo, zagrebačke glazbene kritike, *Zvono Lotrščak*, Matice hrvatske, dvanaest Nagrada JRT-a za najbolja djela godine, *Grand Prix 6. pariškog bijenala mladih*, *Premio Italia*, UNESCO-a u Parizu, *Bedřich Smetana* u Pragu i drugih).

„Skladba **Fanfaronitis** za trublju i glasovir stvorena je u Dubrovniku 2013. godine, a praisveli su je na ljetnom festivalu u Senju, u srpnju 2017., trubljač Vedran Kocelj i

pijanist Krešimir Starčević. Nastanak skladbe potaknuo je vrhunski umjetnik na trublji, Vedran Kocelj, kojemu je djelo i posvećeno. Fanfare su, inače, u izrazu povišen glazbeni iskaz za trublje i bubnjeve, nadasve duge tradicije, koji najavljuje početak nekog svečanog čina, događaja, proslave blagdana i slično. Njihov je zvuk zapravo bio prvi skladateljev dječjački susret s glazbom, kada je još u ranom djetinjstvu, u rodnim Križevcima, začuo jutarnju prazničku uličnu svirku tamošnjega sjajnoga gradskog limenog orkestra. Pogođen time, skladatelj je još u mladosti, a i poslije, stvorio niz takvih kratkih tonskih aforizama, od kojih su mu neki donijeli i nagrade na raznim natječajima za svečane fanfare (primjerice, nekoliko njih za studentski Majski festival u Zagrebu, zatim za Radio-televiziju Zagreb te za Dubrovačke ljetne igre). Također se u mnogim skladateljevim kompozicijama iz raznih faza i razdoblja pojavljuju ulomci fanfaroznog ugođaja, što je njihovim podnaslovima u partiturama i najavljeno. Vrhunac je takva stvarateljskog zanimanja, sklonosti i simpatije, po autorovu mišljenju, ostvaren u skladbi *Fanfaronitis* za trublju i glasovir, koji – kao i priznato udaraljkaško glazbalo – u toj prigodi dolično zamjenjuje bubnjeve, ali i stupa u zanesen dijalog s trubljom. Djelo predstavlja kolaž raznolikih i donekle kontrastnih tonskih situacija, u kojima - ponesen sve brojnijim fanfarožno dramatskim pojavama u našem društvu - do izražaja dolazi skladateljev smisao za svečanu igru i radosnu zabavu, pri čemu se ne zaobilazi ni djelomice humorističan značaj prigodnoga, nerijetko i prenatraglašena fanfaroznog zvučanja. Namjerno gomilanje sličnih tonskih sklopova, njihova blještavost, himničnost, svojevrsna egzaltiranost te namjerno sve gušće međusobno sudaranje i sukobljavanje, zahtijevaju od izvoditeljâ vrhunski virtuoзитet, ali i osjećaj za veselu zaigranost, vickastost, šalu, a možda i djelomičnu, u svakom slučaju dobronamjernu, podrugljivost nad nečim što je ipak pretjerano, a na što ukazuje i sam naslov skladbe, iskazan u obliku znakovite dijagnoze.“ (Dubravko Detoni, Koločep, 17. listopada 2017.)

Nenad Marković (Novi Sad, 1983.) solist je na trubi, komorni i orkestralni glazbenik, improvizator i pedagog. Profesor je trube na Muzičkoj akademiji u Novom Sadu od 2011. godine (gdje je također 2016. utemeljio smjer specijalizirane suvremene glazbene prakse) te gostujući profesor trube na Muzičkoj akademiji u Banjoj Luci (Bosna i Hercegovina) od 2017. godine. Nenad Marković uživa u plodnoj karijeri usmjerenoj uglavnom (ali ne isključivo) na suvremenu glazbu, surađujući s nekim od najznačajnijih dirigenata i skladatelja našeg doba, kao što su: Claudio Abbado, Pierre Boulez, Dennis Russell Davies, Kent Nagano, Peter Eötvös, Helmut Lachenmann, Wolfgang Rihm, George Benjamin, Beat Furrer, Heiner Goebbels i Mauricio Kagel. Član je Ansambla *Phoenix* iz Basela (kojemu se pridružio 2003., u dobi od 20 godina), također je dugogodišnji redoviti gostujući izvođač dvaju vodećih svjetskih ansambala suvremene glazbe, Ansambla *Modern* iz Frankfurta i *Klangforum Wien*, a uz to se pojavljuje na desecima snimaka, kao i na brojnim festivalima i u koncertnim ciklusima diljem svijeta. Tijekom godina praisveo je gotovo 200 skladbi, uključujući niz solističkih djela napisanih posebno za njega. Nadalje, sudjelovao je u brojnim interdisciplinarnim projektima te kazališnim i opernim produkcijama. Neke od uspješnica uključuju solističke dionice u operama *Unsichtbar Land* Helmuta Oehringa (Kazalište u Baselu, 2006.), *Narrenschiffe* Lucije Ronchetti (Bavarska državna opera, 2010.), scenskoj skladbi *Songs of Wars I Have Seen* Heiner Goebbelsa (Kopenhagen, 2011. i Beograd, 2013.), kao i uspješnu svjetsku turneju s južnoafričkim kazališnim redateljem Brettom Baileyem, čiju je moderniziranu komornu verziju Verdijeve opere *Macbeth* izveo više od 70 puta na festivalima i pozornicama na pet kontinenata, između 2014. i 2017. Tijekom triju sezona, između 2016. i 2019., Nenad Marković također je gostovao kao glavni trubač u Operi Srpskog narodnog kazališta u Novom Sadu. Još od početka karijere Nenad Marković ulaže velik napor u promociju suvremene glazbe, kako bi doprla do šire publike, često preuzimajući i druge uloge osim one izvođača. Bio je inicijator i suosnivač međunarodnog ansambla *Laboratorium*, koji se okupio na Festivalu u Luzernu 2004.

godine pod vodstvom Pierrea Bouleza. Također, suosnivač je ansambla *Studio 6*, sa sjedištem u Srbiji (koji je osnovao 2012. s harfisticom Milanom Zarić), te je djelovao kao suradnik u umjetničkom vodstvu i izvršni direktor između 2012. i 2017. godine, tijekom kojeg je razdoblja ansambl ostvario desetke programa i suradnji, objavio tri CD-a i pojavio se na brojnim festivalima u Srbiji, Hrvatskoj, Mađarskoj, Francuskoj, Švicarskoj i Velikoj Britaniji. Od 2016. do 2019. bio je voditelj ciklusa *2K+* za suvremenu glazbu u Vojvođanskom institutu za kulturu, u Novom Sadu, gdje su se po prvi put u Srbiji izvodila djela mnogih značajnih suvremenih skladatelja, nadahnjujući generaciju studenata i mladih diplomanata za početak vlastitih projekata i osnivanje ansambala. Paralelno s bavljenjem pisanom glazbom, Nenad Marković redovito nastupa kao improvizator u raznim sastavima, a pozornicu je dijelio s izvođačima kao što su: Mats Gustafsson, Michel Doneda, Eugene Chadbourne, Agustí Fernandez, Nate Wooley, Ken Vandermark, Jaap Blonk, eRikm, Oren Ambarchi, Chris Cutler, Thomas Lehn, Franz Hautzinger, Isabelle Duthoit, Jerome Noettinger i Z'ev - nabrojimo samo neke. Strastven pedagog, Nenad je održao radionice i majstorske tečajeve na brojnim glazbenim institucijama visokog obrazovanja diljem Europe, Azije i Amerike. Nadalje, bio je član žirija na nekoliko međunarodnih natjecanja u trubi.

Dr. art. **Nataša Penezić** (Novi Sad, 1984.) nakon studija na *Akademiji umetnosti* u Novom sadu, u klasi prof. Svetlane Bogino, završava magisterij na Kraljevskom glazbenom fakultetu u Stockholmu. Doktorski umjetnički projekt pod naslovom *Tumačenje novih izražajnih sredstava u odabranim klavirskim djelima Pierrea Bouleza, Luciana Beria i Frederica Rzewskog* obranila je 2018. godine na *Fakultetu muzičke umetnosti* u Beogradu, gdje je trenutačno docentica na Odsjeku za klavir te predaje kolegij *Razvoj pijanizma i poznavanje literature*. Kao solistica i komorna glazbenica sudjelovala je na brojnim festivalima, uključujući *Klangspuren*

Festival, IMPULS Graz, Ghent Festival, Aarhus Festival, European Clarinet Festival Ghent, Citta di Chioggia, Musica in Laguna, Aurora Festival, Ring Ring, BUNT, NIMUS i Palić Film Festival. Kao počasna gošća debitirala je 2000. u Moskvi s ruskim Orkestrom *Credo* i dirigenticom Ninom Mitrikovskom. Nastupala je sa Simfonijskim orkestrom iz Chioggie, Ansamblom Centra SINK iz Novog Sada, kao i s Komornim orkestrom Muzikon. Posvećena je glazbi 20. i 21. stoljeća, a aktivno surađuje sa skladateljima, među kojima se ističu Frederik Rzewski, Sofija Gubajdulina i Jasmina Mitrušić.

UTORAK, 19. 10. 2021.

Hrvatsko narodno kazalište u Osijeku, 19:30

CANTUS ANSAMBL

Ivan Josip Skender, dirigent

Filip Novosel, tambura (brač)

Béata Móri, cimbal

Stjepan Vuger, harmonika (bajan)

Marko Bertić: *Metamorphose*, za brač solo i komorni ansambl –
praizvedba (narudžba GTO)

Péter Eötvös: *Psy*, za flautu, violončelo i cimbal

Sofija Gubajdulina: *Silenzio*, pet skladbi za bayan, violinu i
violončelo

Juraj Marko Žerovnik: *Circles*, za komorni orkestar

Ante Knešaurek: *San*, concertino za bayan i komorni orkestar –
praizvedba (narudžba GTO)

Allegro

Grave

Presto

Cantus Ansambl

Ivan Novinc, 1. violina; **Eva Mach**, 2. violina; **Tvrtko Pavlin**,
viola; **Jasen Chelfi**, violončelo; **Nikša Bobetko**, kontrabas; **Ana
Batinica**, flauta; **Iva Ledenko**, oboa; **Danijel Martinović**, klarinet;
Bánk Harkay, rog; **Matko Smolčić**, fagot; **Vedran Kocelj**, truba;
Mario Šincek, bas-trombon, trombon; **Marko Mihajlović**,
udaraljke; **Nicolas Sinković**, udaraljke; **Mirjana Krišković**, harfa;
Dora Grizelj, klavir

Marko Bertić (Vinkovci, 1990.) u rodnome gradu započeo je glazbeno obrazovanje, nakon čega je srednju glazbenu školu pohađao u Križevcima. 2015. godine diplomirao je Teoriju glazbe na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a 2020. godine završio je studij kompozicije u klasi prof. Mladena Tarbuka. Tijekom školovanja osvojio je nekoliko prvih nagrada na natjecanjima kao solist i kao član komornih sastava te je nastupao na koncertima izvrsnosti. Kao skladatelj, piše djela za soliste i manje komorne sastave, a skladbe mu se izvode na festivalima i natjecanjima u Hrvatskoj i inozemstvu. 2020. godine napisao je Koncert za bisernicu i orkestar, prvo takvo djelo u povijesti tamburaške literature. Aktivan je i kao jazz-gitarist, a izvođenje *jazza* i interes za tu vrstu glazbe došli su spontano te su nastavak glazbenog puta izvođača. Svoju prvu suradnju započeo je s priznatim hrvatskim jazz-instrumentalistima, bubnjarom Salihom Sadikovićem, kontrabasistom Sašom Borovcem, saksofonistom Sašom Nestorovićem te glumicom i jazz-pjevačicom Jasnom Bilušić.

„Skladba ***Metamorphose*** pisana je na način da istraži prostor suvremene glazbe u kojemu se tambura našla kao relativno mlad instrument. U kompoziciji su korištene različite tehnike sviranja koje dosad nisu imale primjenu u literaturi pisanoj za tamburu te na taj način stvaraju mogućnost novih boja, donekle nepoznatih u tamburaškom svijetu. Skladba *Metamorphose* u svojoj prvoj zamisli ocrta put tambure od narodnog instrumenta pa do instrumenta koji uspješno odgovara izazovima moderne glazbe.” (Marko Bertić)

Skladatelj, dirigent i pedagog, **Peter Eötvös** (Székelyudvarhely, Transilvanija, 1944.), jedan je od najpoznatijih i najutjecajnijih umjetnika na mađarskoj i međunarodnoj suvremenoj glazbenoj sceni. Odrastao je u Budimpešti, gdje i danas živi, a kompoziciju je učio u Školi za mlade talente na Muzičkoj akademiji *Franz Liszt*. Nakon toga u Kölnu je studirao kompoziciju pod vodstvom B. A. Zimmermanna te imao priliku raditi s Karlheinzom Stockhausenom. Njegova međunarodna

karijera vodila ga je u brojne zemlje diljem svijeta, od Japana do Njemačke, Francuske, Nizozemske i SAD -a. Kao glazbeni direktor Ansambla *Intercontemporain* više od desetljeća imao je priliku osobno surađivati s najznačajnijim živućim skladateljima. Njegovih dvanaest opera, instrumentalni solistički koncerti, veće i manje simfonijske skladbe te djela komorne glazbe redovito se postavljaju u najvećim svjetskim koncertnim dvoranama, festivalima i opernim kućama. Njegova se glazba često pojavljuje na koncertnim programima uglednih orkestara, ansambala specijaliziranih za izvedbe suvremene glazbe te na međunarodnim festivalima, a kao skladatelj i dirigent svoje je skladbe predstavljao diljem svijeta. Vodeći svjetski orkestri i ansambli te operne kuće redovito ga pozivaju kao gostujućeg dirigenta. Predavao je u Kölnu i Karlsruheu, a redovito održava majstorske tečajeve i seminare u cijelom svijetu. 1991. godine osnovao je Međunarodni institut *Eötvös*, a 2004. u Budimpešti Zakladu za suvremenu glazbu *Peter Eötvös*, namijenjenu mladim skladateljima i dirigentima.

Skladba ***Psy***, za flautu, violončelo i harfu, nastala je 1996. godine. „Kako su to bila dobra vremena! Imao sam sedamnaest godina i Gagarin je poletio. Svijet nije imao vanjske granice. 1961., uzbuđen zbog teorije *Velikog praska*, napisao sam klavirsko djelo naslovljeno *Kosmos*. Bio je to pogled u beskraj koji nas okružuje. 32 godine kasnije, retrospektiva, gledajući prema unutra, u osobnu psihu tih dana. Ulomak iz orkestralnog djela *Psychokosmos*, prilagođen za tri instrumenta, ima kratak naslov, *PSY*.” (Peter Eötvös, 1997.)

Jedna od vodećih skladateljica druge polovine 20. stoljeća, **Sofija Gubajdulina** (Čistopolj, 1931.), rođena je u tatarsko-ruskoj obitelji. Diplomirala je na Kazanskom konzervatoriju 1954. godine, nakon čega je prešla na Moskovski konzervatorij, gdje je 1961. završila poslijediplomski studij kod Visariona Šebaljina. U doba Sovjetskog Saveza zarađivala je za život pišući filmske partiture, a svake je godine odvajala vrijeme za stvaranje vlastite glazbe. Privlačilo ju

je stvaralaštvo suvremenika Schnittkea i Denisova, isticala je utjecaje Šostakoviča i Weberna, no izgradila je dojmljiv vlastiti izričaj koji je izrastao na temeljima ruskog i tatarskog naslijeđa, a koji je razvijala u uskom krugu prijatelja izvođača s kojima je improvizirala i eksperimentirala. Od kasnih 1970-ih Gubajdulina zaokupljenost religijom postala je sve očitijom u njezinim ostvarenjima, u kojima je nastojala spojiti istočnjačku vjeru sa zapadnjačkom umjetničkom glazbom, a religijske teme, uz rituale, mistiku i druge izvanglazbene elemente, s vremenom su postale njezina velika preokupacija. Veći dio Gubajdulininog novijeg opusa odražava njezino oduševljenje drevnim načelima proporcije, poput *zlatnog reza*. Surađivala je s brojnim uglednim glazbenicima, za koje je i skladala, a kao autorica bogata i raznovrsna opusa, dobitnica je niza uglednih nagrada. Od raspada Sovjetskog Saveza Gubajdulina živi u malom selu u blizini Hamburga. Djela joj objavljuje poznati izdavač *Boosey & Hawkes*.

Ciklus od pet skladbi za bajan, violinu i violončelo, ***Silenzio***, nastao je 1991., a posvećen je harmonikašici Elsbeth Moser. „Veći dio djela”, zapisala je skladateljica, „treba svirati u pianissimu. Nije mi bio cilj samo izraziti šutnju ili stvoriti takav dojam. Za mene je tišina temelj iz kojega nešto raste. Načinjene su točne ritmičke proporcije koje se pojavljuju različito u svih pet minijatura, ponekad prikrivene, ponekad u obliku razmjera duljine tona. U posljednjoj minijaturi skriveno i otvoreno spojeni su u sintezu. Tijekom cijelog stavka čujemo znakovito oblikovane ritmičke sekvence u dionici bajana (kvazivarijacije ritma). Isti je to ritam koji se može čuti i u međusobnom odnosu formalnih odjeljaka.”

Juraj Marko Žerovnik (Rijeka, 1993.) započeo je glazbeno obrazovanje u rodnome gradu, gdje je pohađao Glazbenu školu Ivana Matetića Ronjgova u razredu prof. Jasne Kvaternik Janković i prof. Doriane Hatte. Klavir je diplomirao 2017. na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Đorđa Stanettija, a kompoziciju 2018. godine u klasi prof. Frane Paraća.

Akademsku godinu 2017./2018. proveo je u njemačkom gradu Karlsruheu u sklopu međunarodne studentske razmjene, gdje stječe znanje kod Markusa Hechtlea, Vita Žuraja i Wolfganga Rihma. Od najranije dobi sudjelovao je na brojnim pijanističkim natjecanjima i smotrama, na kojima je postigao izvrsne rezultate. Svoje je znanje stjecao i kod profesora Danijela Detonija i Filipa Faka na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, a sudjelovao je i na brojnim seminarima u zemlji i inozemstvu. Još tijekom pohađanja srednje škole u Rijeci izvedeno je nekoliko njegovih skladbi za zbor. Svoj Koncert izveo je kao solist uz Varaždinski komorni orkestar pod ravnanjem maestra Pavla Dešpalja u koncertnoj dvorani Hrvatskoga narodnoga kazališta u Varaždinu. Na narudžbu Hrvatskoga narodnoga kazališta Ivana pl. Zajca u Rijeci, na čelu s intendantom Marinom Blaževićem, napisao je skladbu *Ištupana hartija*, za soliste, zbor i simfonijski orkestar, koja je i praizvedena u listopadu 2016. godine pod ravnanjem Villea Matvejeffa i sa solistima Dubravkom Šeparović Mušović i Giorgiom Surianom. Skladateljska znanja stjecao je kod Sebastiana Themessla, Zeynep Gedizlioğlu i violinskog virtuozu Irvinea Ardittija. Trenutačno djeluje kao profesor klavira na Glazbenoj školi Ivana Matetića Ronjgova u Rijeci te kao asistent na Muzičkoj akademiji u Puli. Od listopada 2020. studira kompoziciju pod mentorstvom Vita Žuraja na *Akademiji za glasbo* u Ljubljani.

O svome novom djelu za Cantus Ansambl, praizvedenom u Hrvatskom glazbenom zavodu 11. listopada 2021., Juraj Marko Žerovnik zapisao je: „Skladba **Circles** jedna je u nizu mojih skladbi povezanih s arhitekturom i geometrijom. Izgrađena je od niza fragmenata – nesamostalnih jedinica, a osnovno svojstvo po kojem se oni diferenciraju, zvučkovna su boja i sviračka tehnika. Pojedinačni fragment nije slušno raspoznatljiv, njegov početak i kraj su zamagljeni, no njihovim nakupljanjem i povezivanjem izrastaju jedinstvene forme. Te forme nikad ne zvuče jednako, kako zbog intrinzične nestabilnosti pojedinih proširenih tehnika, tako zbog akustičnih svojstava prostorije u kojoj se glazba izvodi.“

Ante Knešaurek (Zagreb, 1978.) jedan je od rijetkih hrvatskih orguljaša koji se aktivno bavi orguljskom improvizacijom, nastavljajući tako tradiciju hrvatskih skladatelja, orguljaša i improvizatorā, poput Franje Dugana i Anđelka Klobučara. Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je orgulje (M. Penzar) i kompoziciju (M. Ruždjak). Nakon magisterija iz orgulja u Zagrebu, nastavlja poslijediplomske studije iz orguljske interpretacije i improvizacije na Visokoj školi u Detmoldu (N. Düchtel) i Grazu (G. Rost). Orguljsku improvizaciju također studira u Hrvatskoj s Anđelkom Klobučarom, a među njegove učitelje ubrajaju se i Daniel Roth, Ludger Lohmann, Almut Rößler i Michael Gaillit. U kompoziciji se usavršavao kod eminentnih skladatelja u inozemstvu. Glavni je orguljaš Bazilike Srca Isusova u Zagrebu od 1997., gdje surađuje s Akademskim zborom Palma, s kojim je ostvario više nosača zvuka. Izvanredni je profesor na katedri za kompoziciju pri Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu, a predavao je harmoniju, polifoniju, orgulje i improvizaciju na Institutu za crkvenu glazbu *Albe Vidaković* Katoličkog bogoslovnoga fakulteta u Zagrebu (2003.–2011.). S Pavlom Mašićem po prvi put u Hrvatskoj integralno je izveo opus J. S. Bacha i D. Buxtehudea u okviru 23 cjelovečernja koncerta. Njegova su djela izvođena na Muzičkom biennalu Zagreb te na uglednim glazbenim manifestacijama u Zagrebu, Osoru, Grožnjanu, Osijeku, Ljubljani, Puli, Beču, Moskvi, Berlinu, Sankt Peterburgu, Freyungu, Detmoldu, Trstu i Udinama. Redoviti je član HDS-a, a skladbe mu izvide renomirani domaći i inozemni ansambli te orkestri poput Zagrebačke filharmonije, Simfonijskog orkestra HRT-a, milanskog Trija Debussy, Pekinške filharmonije itd. Uz bogatu solističku koncertnu djelatnost na festivalima u Hrvatskoj, Njemačkoj, Austriji, Italiji, Francuskoj i Rusiji, redovito surađuje s raznim solistima i ansamblima te snima za HRT. Dobitnik je niza nagrada i priznanja: Rektorove nagrade Sveučilišta u Zagrebu, Nagrade za polifonu improvizaciju na Međunarodnom natjecanju iz improvizacije pri Visokoj školi za glazbu *Felix Mendelssohn-Bartholdy* u Leipzigu, Nagrade Grada Zagreba (s Pavlom Mašićem) te Nagrada *Milka Trnina* i *Boris Papandopulo*.

O svojoj novoj skladbi, nastaloj na narudžbu Glazbene tribine Osijek, Ante Knešaurek zapisao je: „Concertino imena **San**, za bajan i komorni orkestar, slika je igre između sna i jave. Prvi stavak opis je utonuća u san, njegovog zavodljivog poziva i sve težeg opiranja svijesti. Drugi stavak duboka je odsutnost svjesnog, let u prostoru dalekih boja i svjetova. Konačno, slijedi buđenje – slatka borba sna i zbilje, poziv na pokret i ljepotu življenja.“

Puna dva desetljeća suvremena glazba u Hrvatskoj - ona hrvatskih skladatelja, ali i predstavnika međunarodne scene - umnogome živi kroz aktivnosti **Cantus Ansambla**, koji je osnovan s ciljem istraživanja, otkrivanja i predstavljanja novih te dotad neistraženih sfera Nove glazbe. Ubrzo nakon što je vodstvo Muzičkog biennala Zagreb, predvođeno Berislavom Šipušem, 2001. godine osnovalo Cantus Ansambl, taj je ansambl pronašao svoje mjesto te postao važan, ako ne i neizostavan sudionik hrvatske scene suvremene glazbe. Oni su protagonisti nacionalnih festivala i različitih događanja u kulturi, a od 2006. godine domaćini su vlastitoga koncertnog ciklusa. Godine 2008. bili su službeni ansambl ISCM-ovih Svjetskih dana nove glazbe u Vilnius, nakon čega se povećao broj njihovih inozemnih gostovanja. O važnom položaju Cantus Ansambla unutar hrvatskoga, ali i međunarodnoga konteksta svjedoči oko 130 praišvedbi, više od 500 opusa koje su izveli te 40-ak nastupa u inozemstvu (u većini europskih zemalja te u Meksiku, Kanadi i Kini), kao i brojna glasovita solistička te dirigentska imena njihovih suradnika. Njeguju suradnju s nizom istaknutih ansambala za suvremenu glazbu, a sudjelovali su i u međunarodnim projektima uz potporu Kulturnog vijeća EU-a: *Re:New Music* te *New Music: New Audiences*. Jedna od najvažnijih značajki djelovanja ovog ansambla jesu i gostujuće izvedbe na vodećim festivalima suvremene glazbe, pa su za svoje trostruko diskografsko izdanje odabrali upravo snimke

izvedbi „uživo“, zabilježenih u Hrvatskoj i na međunarodnim podijima, usmjeravajući tako pozornost na važnost trenutka u procesu stvaranja suvremenoga glazbenog djela. Dugogodišnja suradnja Cantus Ansambla i Ansambla Icarus iz Italije kulminirala je na Muzičkom biennalu Zagreb 2019. koncertnim portretom talijanskog skladatelja Ivana Fedelea, koji je za tu prigodu napisao novo djelo, *X-Tension II*, za zajednički nastup obaju ansambala. Na Osorskim glazbenim večerima 2019. Cantus Ansambl praisveo je novu operu Olje Jelaske, *U traganju za plavom pticom*, te ponovno izveo Schönbergova *Pierrot Lunaire*. Protekla koncertna sezona, 2019./2020., bila je posvećena prijateljskim državama, glazbenicima i skladateljima, s kojima je Ansambl surađivao tijekom dvadeset godina djelovanja. U povodu dvadesetogodišnjice postojanja, Ansambl je predstavio projekt *20 za 20* - 20 odabranih skladbi hrvatskih skladatelja u vrsnim izvedbama 20 članova ansambla.

Skladatelj i dirigent **Ivan Josip Skender** (Varaždin, 1981.) svestran je glazbenik s vrlo širokim spektrom djelovanja. Studij kompozicije upisuje 1997. godine na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Željka Brkanovića kao najmlađi student kompozicije u povijesti Akademije, a 1999. i paralelni studij dirigiranja u klasi prof. Vjekoslava Šuteja. Njegov skladateljski opus sadrži mnogobrojna solistička i komorna djela, zbarske i orkestralne skladbe, mjuzikl, operu i glazbu za kazališne predstave. Kao dirigent surađivao je s brojnim hrvatskim i stranim ansamblima, a Akademski zbor Palma pod njegovim je vodstvom osvojio mnogobrojne nagrade u Hrvatskoj i inozemstvu. U dirigentskoj karijeri osobito je posvećen izvedbama i praisvedbama skladbi suvremenih hrvatskih autora, a 2012. članice i članovi Cantus Ansambla izabrali su ga za stalnog dirigenta. Godine 2005. zaposlio se u Operi Hrvatskoga narodnoga kazališta u Zagrebu, a 2009. i na zagrebačkoj Muzičkoj akademiji, kao asistent prof. Uroša Lajovica. Bio je vršitelj dužnosti ravnatelja Opere HNK-a u Zagrebu u sezoni 2013./2014. Do sezone 2019./2020. bio je

zaposlen kao dirigent Opere HNK-a u Zagrebu, a trenutačno je docent na Muzičkoj akademiji u Zagrebu pri Odsjeku za dirigiranje, harfu i udaraljke. Dobitnik je brojnih nagrada i poticaja za svoj umjetnički rad, među kojima i Nagrade *Stjepan Šulek* za skladbu *Phantasmagoria*, za simfonijski orkestar (2017.).

Filip Novosel (Slavonski Brod, 1986.) jedan je od vodećih tamburaša i inovatora na tamburi svoje generacije. Njegov glazbeni izričaj spoj je hrvatske tradicijske glazbe, *jazza*, klasične glazbe, s vidljivim utjecajima glazbe drugih naroda južne i istočne Europe. 2011. godine postao je magistar glazbene pedagogije na Muzičkoj Akademiji u Zagrebu, dok je 2013. diplomirao *cum laude* na prestižnoj *The New School for Jazz and Contemporary Music* u New Yorku, čime se upisao u povijest kao prvi diplomirani *jazz*-tamburaš. Tijekom studija u Zagrebu, zajedno s kolegom Petrom Čulibrkom (klavir) osniva *Novosel&Čulibrk duo* te kvartet *Corona*, prve glazbene skupine takvog instrumentarija koje su za svoj glazbeni jezik izabrale *jazz*. Valja istaknuti da je kvartet snimio CD pod nazivom *Live in Slavonski Brod* te nastupio na prvom *Avantgarde Jazz Festivalu* u Rovinju kao predgrupa Georgeu Bensonu. U to vrijeme Novosel pohađa mnoge *jazz*-seminare, no ključan je bio onaj u Bassano del Grappa, gdje Filip osvaja stipendiju i izravan upis na *The New School for Jazz and Contemporary Music* u New Yorku u konkurenciji od 60 polaznika iz cijele Europe. Tijekom dvogodišnjeg studija u New Yorku Novosel je imao priliku učiti od glazbenih velikana kao što su Reggie Workmann, Vic Juris, Peter Bernstein, Samir Chaterjee, Yosvany Terry i mnogi drugi. S jednim od svojih profesora, virtuozom brazilske gitare, Richardom Boukasom, osniva duo s kojim snima i CD/DVD *Live at St. Michael's* te nastupa u brojnim *jazz*-klubovima u New Yorku. No, najvitalnija glazbena suradnja jest ona s mladim slovenskim bubnjarom i kompozitorom Žanom Tetičkovičem, s kojim formira kvintet *Balchemy*, a valja istaknuti nastupe u SAD-u,

Sloveniji i Švicarskoj. Kvintet *Balchemy* nagrađen je kao pobjednik na natjecanju studenata u istaknutom američkom jazz-časopisu *Downbeat* u kategoriji *small jazz combo*, čime Novosel postaje prvi tamburaš kojega je nagrađio taj ugledni jazz-časopis. Također, Novosel je bio i finalist natjecanja *Herb Alpert – young jazz composer award* u veljači 2014. u organizaciji ASCAP-a, najvećeg skladateljskog društva u Americi. Nakon studija Novosel živi na realciji Hrvatska – SAD te nastupa s mnogim glazbenicima, a izdvajaju se Vlatko Stefanovski, Theodosii Spassov, Olli Soikkeli, Kruno Spisic, Ismail Lumanovski te razni ansambli, poput Tamburaškog orkestra HRT-a i Hrvatskog tamburaškog orkestra (100 tamburaša), u kojemu ima status solista i skladatelja/aranžera. Trenutačno je najaktivniji kao član dua *Hojsak & Novosel (Bow vs Plectrum)*, koji čini zajedno s virtuozom na kontrabasu, Tihomirom Hojsakom. U travnju 2016. duo izdaje album *Bow vs Plectrum*, a zahvaljujući njemu obišli su SAD, nastupajući u uglednim svjetskim dvoranama, kao što je *The Kennedy Center* u Washingtonu. Na ovoj turneji Novosel i Hojsak dobivaju posebna priznanja američkoga Kongresa i Kalifornijskog senata za promicanje hrvatske kulture u Americi. U studenom 2017. izdan je njihov drugi album, *Strings Only*, u suradnji s gudačkim orkestrom Zagrebačke filharmonije. Album postiže zavidne kritike struke i publike, a mediji ih prepoznaju kao novi hrvatski kulturološki brend. Duo ostvaruje nastupe diljem Europe i svijeta, a nerijetko nastupa i na važnim diplomatskim događajima, poput 25. obljetnice diplomatskih odnosa između SAD-a i RH ili predsjedanja RH Vijećem EU-a. Svoj treći album, *Perle*, izdaju u suradnji s Gibonnijem, što im nakon proteklih 6 nominacija donosi nagradu *Porin*, i to za najbolju instrumentalnu izvedbu za pjesmu *Divji cvit*, u suradnji s Vlatkom Stefanovskim. Osim kao izvođač, Filip Novosel bavi se i pedagogijom te je trenutačno zaposlen kao profesor tambure u Glazbenoj školi u Novskoj. Najveće uspjehe ostvario je s učenikom Markom Martinovićem, koji je 2016. bio hrvatski predstavnik na Euroviziji za mlade umjetnike u Kölnu te nastupio u finalu, čime je postao prvi sudionik u povijesti toga prestižnog natjecanja koji je nastupio svirajući tradicijski

instrument. Također, Novosel djeluje i kao vanjski suradnik-asistent na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku. Od 2020. godine redoviti je član Hrvatskog društva skladatelja. Novosel je prepoznat i kao marketinška ličnost te zastupa tambure *S. M. Gilg* – najstariju radionicu tambura u Hrvatskoj, te AER pojačala – vodećeg svjetskog proizvođača pojačala za akustične instrumente.

Beáta Móri (Budimpešta, 1983.) završila je studij cimbal na Muzičkoj akademiji *Franz Liszt* u rodnom gradu. U središtu je njezina zanimanja 20. stoljeće i izvedbe suvremene glazbe. U posljednjih 20 godina izvela je ili predstavila brojna solistička i komorna djela suvremenih mađarskih skladatelja. Česta je gošća europskih glazbenih festivala. Svirala je s Mađarskom nacionalnom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom Mađarskog radija, Simfonijskim orkestrom iz Segedina, ansamblom *Concerto Budapest*, Podunavskim orkestrom iz Óbude, Ansamblom UMZE, Izraelskim suvremenim ansamblom, Ansamblom Linea iz Strasbourga, Svjetskim orkestrom *Jeunesses Musicales*, Orkestrom Sveučilišta za umjetnost iz Graza, Orkestrom Sveučilišta za umjetnost iz Züricha, Cantus Ansamblom i drugima. Surađivala je s dirigentima kao što su Zoltán Kocsis, Péter Eötvös, András Keller, Zsolt Nagy, László Tihanyi, Gergely Vajda, Gergely Madaras, Csaba Somos, Ilona Meskó, Péter Dobszay, Gergely Dubóczy, Ivan Josip Skender, Jean-Philippe Wurtz, Izaki Masahiro, Kanai Toshifumi te izvođačima kao što su Monika Leskovar, Julia Henning, Danny Erdman, Michael Riessler, Jean-Louis Martinier i Namaan Wagner. Snimila je nosač zvuka *Beáta Móri: Message*, za *Hungaroton* 2009. Od 2004. predaje cimbal u Osnovnoj glazbenoj školi *Antal Molnár*, a od 2014. u Srednjoj glazbenoj školi Béla Bartók u Budimpešti. Godine 2015. bila je članica ocjenjivačkoga suda na Državnom natjecanju *Aladár Rácz*.

Stjepan Vuger (Zagreb, 1988.) nakon završene 15. gimnazije te harmonike i teorije glazbe na GU *Elly Bašić* završio je 2012. diplomski studij klasične harmonike u klasi doc. Boruta Zagoranskog i preddiplomski studij glazbene pedagogije na Odjelu za glazbu Sveučilišta u Puli. Kao stipendist programa *Erasmus*, akademsku godinu 2011./2012. proveo je na Muzičkoj akademiji u Gdanjsku, u klasi red. prof. Krzysztofa Olczaka i asistenta Paweła Zagańczyka. 2020. godine završava studij dirigiranja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi red. prof. Mladena Tarbuka. Dirigentski debi ostvario je sa Zagrebačkom filharmonijom u siječnju 2017. godine. Kao solist i član komornih sastava sudjelovao je na državnim i međunarodnim natjecanjima, gdje je ostvario zapažene rezultate te osvojio brojne visoke nagrade (Poljska, Italija, Njemačka). Usavršavao se na seminarima uglednih pedagoga (F. Lips, E. Moser, V. Semjonov, R. Sviackevicius, M. Kern, J. Đorđević). Dobitnik je Rektorove nagrade na Sveučilištu u Puli i Dekanove nagrade na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Od siječnja 2013. do siječnja 2021. godine radi kao nastavnik harmonike na GU *Elly Bašić*. Od rujna 2013. godine dirigent je Akademskoga harmonikaškog orkestra *Ivan Goran Kovačić*, a od rujna 2019. asistent dirigenta Akademskog zbora *Ivan Goran Kovačić*. Od listopada 2019. predaje glazbene kolegije na Akademiji dramske umjetnosti u Zagrebu kao vanjski suradnik, a od siječnja 2021. u zvanju višeg predavača. Kao dirigent surađivao je sa Zagrebačkom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom HRT-a, Dubrovačkim simfonijskim orkestrom, Hrvatskim narodnim kazalištem u Varaždinu, Istarskim narodnim kazalištem u Puli, Muzičkom akademijom u Puli, Akademijom dramske umjetnosti u Zagrebu, a kao harmonikaš, sa Zagrebačkom filharmonijom, Simfonijskim orkestrom HRT-a te Hrvatskim narodnim kazalištem u Zagrebu. Nastupao je na koncertima diljem Hrvatske i inozemstva, kao i na festivalima (Dubrovačke ljetne igre, Splitsko ljetu). Dobitnik je Nagrade *Judita* za najbolje glazbeno ostvarenje na 67. splitskom ljetu. Član je ansambla *Harlequin Art Collective*.

SRIJEDA, 20. 10. 2021.

Kulturni centar Osijek, 11:00

Razgovor s umjetnicima: Cantus Ansambl i autori

Moderatorica: Dina Puhovski

Kulturni centar Osijek, 12:00

KONCERT SUVREMENE KOMORNE TAMBURAŠKE GLAZBE

Tamburaški ansambli i solisti iz Osijeka i Zagreba

Zagrebački tamburaški kvartet

Tamburaški kvintet AUKOS

Tamburaški trio AUKOS

Darko Čuvidić, brač

Marko Blašković, bisernica

Martin Marijanović, brač

Ivan Batoš, klavir

*Tomislav Uhlik, Sanda Majurec, Veljko Valentin Škorvaga,
Frano Đurović, Ana Horvat, Bruno Vlahek, Davor Bobić, Laura
Mjeda Čuperjani*, Andys Skordis, Helena Skljarov**

**praizvedba*

SRIJEDA, 20. 10. 2021.

Kulturni centar Osijek, 12:00

KONCERT SUVREMENE KOMORNE TAMBURAŠKE GLAZBE

Tamburaški ansambli i solisti iz Osijeka i Zagreba

ZAGREBAČKI TAMBURAŠKI KVARTET**Marko Blašković**, bisernica**Martin Durbek**, brač**Franjo Pećarić**, E-brač**Ivan Koprić**, čelo**TAMBURAŠKI KVINTET AUKOS****Zlatko Galik**, bisernica**Martin Marijanović**, A-brač I**Vice Zirdum**, A-brač II**Marijo Zbiljski**, E-brač**Darko Čuvidić**, čelo**TAMBURAŠKI TRIO AUKOS****Dominik Milošević**, bisernica**Luka Juriša**, brač**Fran Pogrmilović**, čelo

Solisti:

Darko Čuvidić, brač**Marko Blašković**, bisernica**Martin Marijanović**, brač**Ivan Batoš**, klavir

Tomislav Uhlik: *Tambura da camera*, za tamburaški kvartet

Allegro

Lentamente

Con moto

Zagrebački tamburaški kvartet

Sanda Majurec: *From Osijek with Love*, za brač i klavir

Darko Čuvidić, brač

Ivan Batoš, klavir

Veljko Valentin Škorvaga: *Ritmico tritonusico*, capriccio za bisernicu solo

Marko Blašković, bisernica

Frano Đurović: *Ima neka terčna veza*, za klavir i pet tambura

Ivan Batoš, klavir

Tamburaški kvintet AUKOS

Ana Horvat: *Ruptura*, za bisernicu, brač, čelo i klavir

Zagrebački tamburaški kvartet

Ivan Batoš, klavir

Bruno Vlahek: *Fotonal*, za brač solo

Martin Marijanović, brač

Davor Bobić: *Concertinato*, za bisernicu i klavir

Marko Blašković, bisernica

Ivan Batoš, klavir

Laura Mjeda Čuperjani: *Time Frame*, za klavir, bisernicu, A-brač i čelo – praizvedba (narudžba GTO)

Ivan Batoš, klavir
Tamburaški trio AUKOS

Andys Skordis: *Sisomo... Nitse*, za kvartet tambura

Tamburaški kvintet AUKOS

Helena Skljarov: *Nije pristojno*, za klavir i kvartet tambura – praizvedba (narudžba GTO)

Ivan Batoš, klavir
Zagrebački tamburaški kvartet

Skladatelj, dirigent i glazbeni pedagog **Tomislav Uhlik** (Zagreb, 1956.) završio je studije teorijskih glazbenih predmeta i dirigiranja na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Istaknuti je hrvatski skladatelj srednje generacije čiji opus čini više od stotinu djela za razne ansamble, od amaterskih zborova, tamburaških i harmonikaških orkestara, preko komornih sastava, sve do simfonijskog te simfonijskog puhačkog orkestra. Posebno su mu zapažena djela skladana u folklornome stilu, od kojih su neka, u izvedbi Ansambla *Lado* u kojem je kao glazbeni voditelj započeo profesionalnu karijeru, obišla svijet. Dobitnik je *Vjesnikove* nagrade *Josip Štolcer Slavenski* za 1998. godinu, kao i drugih značajnih priznanja. Kao dirigent djelovao je pretežno u Zagrebačkom gradskom kazalištu Komedijska, u kojemu je premijerno izveo nekoliko opereta i mjuzikla, poput *Kneginje čardaša* i *Grofice Marice* te *Kralj je gol* i *Tko pjeva zlo ne misli*. Gostovao je u HNK-u u Zagrebu i Osijeku, vodio je Mješoviti pjevački zbor *Lira*, a povremeno je ravnao Simfonijskim i Revijskim orkestrom HRT-a te Orkestrom Oružanih snaga RH. Redoviti je profesor na Odsjeku za glazbenu kulturu Muzičke akademije Sveučilišta u Zagrebu, na kojoj je stalno zaposlen od 2002. Dobitnik je Nagrade *Porin* za životno djelo 2020. godine.

Skladba ***Tambura da camera*** praizvedena je u sklopu ciklusa *Virtuoso*, 21. siječnja 2020., a o njoj je Tomislav Uhlik zapisao: "Skladba je nastala po uzoru na klasične gudačke kvartete starih majstora. Osnovna mi je namjera bila napisati jedno, u izvedbenom smislu, zahtjevnije djelo namijenjeno studentima tambure na Muzičkoj akademiji u Zagrebu. Zahvaljujem profesorima Siniši Leopoldu i Valentinu Veljku Škorvagi, kao i samim izvođačima na korisnim savjetima i trudu koji su uložili u realizaciju ovog projekta." (Tomislav Uhlik)

Sanda Majurec diplomirala je kompoziciju u razredu prof. Stanka Horvata i čembalo u razredu prof. Višnje Mažuran. Usavršavala se u Semmeringu kod Ericha Urbannera i u Szombatelyju kod Michaela Jarrella. Pohađala je Ljetnu školu nove glazbe u Darmstadtu. 2006. godine boravila je u Centru za kompozitore u Visbyju, Švedska, u sklopu kulturne suradnje između Hrvatske i Švedske. Još od studentskih dana surađuje s istaknutim umjetnicima i ansamblima, a njezine skladbe izvode se na koncertima i festivalima u zemlji i inozemstvu: Muzički biennale Zagreb, Dubrovačke ljetne igre, Glazbena tribina Opatija, Osorske glazbene večeri, Festival hrvatske glazbe u Beču, Dani makedonske muzike, Bunt festival u Beogradu, Svjetski dani glazbe u Vancouveru, *Talk Town* festival u Kopenhagenu i drugdje. Godine 2019. nominirana je za diskografsku nagradu *Porin* u kategoriji za najbolju skladbu klasične glazbe, za skladbu *Contrattempo*. Kao čembalistica usavršavala se na brojnim seminarima barokne glazbe i plesa, *Aestas musica*, u Varaždinu, kod Laurencea Cummingsa. Izdvaja nastupe s Varaždinskim komornim orkestrom pod vodstvom Catherine Mackintosh, s Hrvatskim baroknim ansamblom pod ravnanjem Laurencea Cummingsa i Stefana Montanarija te na festivalu *Esteban Salas* u Havani, nastupe u Torontu i Buenos Airesu te izvedbe solističkih, dvostrukih i trostrukih koncerata J. S. Bacha na Malom festivalu čembala. Jedna je od utemeljitelja Malog festivala čembala i osnivača Hrvatske udruge čembalista, *Continuo*. Niz godina bavila se razvojem glazbene kreativnosti na predmetu Vježbe iz

kompozicije u Glazbenom učilištu *Elly Bašić*. Zaposlena je kao redovita profesorica na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku.

„**From Osijek With Love**, za brač i klavir, ironična je parafraza o osječkim „suvenirima“ koji su neizostavni dio njegovog proljeća i ljeta. O čemu je riječ, može se prepoznati već od prvog slušanja.“ (Sanda Majurec)

Veljko Valentin Škorvaga (Požega, 1960.) na Muzičkoj akademiji u Zagrebu diplomirao je klarinet u razredu red. prof. art. Josipa Tonžetića (1985.), stekavši stručni naziv dipl. muzičar klarinetist, profesor klarineta i magistar muzike. Tijekom osnovnoškolskog, srednjoškolskog i visokoškolskog obrazovanja svirao je tambure i usavršavao se kod raznih pedagoga. Na Fakultetu za muzičku umjetnost u Skoplju 2011. godine, pod mentorstvom red. prof. art. dr. Dragana Dautovskog, koncertom je obranio magistarski program *Interpretacija na tamburi*, na sveučilišnom studiju *Muzička interpretacija i kompozicija*, te stekao stručni naziv magistar muzičke umjetnosti. Tijekom tridesetšestogodišnjeg radnog staža, osim primarnog zaposlenja na mjestu ravnatelja Glazbene škole Požega i nastavnika tambura, vodio je razne tamburaške ansamble i orkestre u kojima je bio svirač ili dirigent. Posebno se ističe u radu s orkestrom *100 tamburaša* u Zagrebu, od 2006. do 2011. i Tamburaškom filharmonijom Glazbene škole Požega, jedinim orkestrom takve vrste na svijetu, s kojim je imao niz zapaženih nastupa. Od petnaeste godine redovito sklada za razne instrumente i sastave, a u njegovu opusu najviše se ističu skladbe za tamburaške orkestre i sastave, od kojih su mnoge izvedene na festivalima, kao što su: FHTG u Osijeku, Zlatne žice Slavonije u Požegi, Festival Podravine i Podravlja u Pitomači i Festival domoljubne pjesme u Slavonskom Brodu. Velik dio njih snimljen je na nosače zvuka, a izvodili su ih popularni pjevači i sastavi. Često je zbog naravi posla pisao obrade skladbi klasičnih majstora za tamburaške orkestre, komorne sastave i soliste te obrade tradicijske

glazbe za tamburaške orkestre i komorne sastave. Na području instrumentalnog stvaralaštva pisao je u suvremenom izričaju skladbe za klarinet, bisernicu i brač te filmsku glazbu. Dobitnik je brojnih nagrada za cjelokupni rad i stvaralaštvo, kao i prestižnih nagrada s učenicima i studentima tambure na raznim državnim i međunarodnim natjecanjima. Član je žirija na međunarodnim, državnim i regionalnim natjecanjima iz tambure, u kategorijama *bisernica i brač* te komornih sastava. Redoviti je član Hrvatskog društva skladatelja, te član HGU-a. Od 1991. član je HDGPP-a, a od 2005. do 2017. član predsjedništva HDGPP-a. Od 2010. do 2013. godine bio je predavač tambure na Umjetničkoj akademiji u Osijeku. Na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu 2016. godine izabran je u zvanje višeg predavača, gdje je stalno zaposlen i predaje tambure (bisernica i brač).

O skladbi ***Ritmico tritonusico*** (*Ritmički tritonus*), *capricciu* za bisernicu solo, Veljka Valentina Škorvage: „Riječ je o pomno ritmički, metrički, muzički i tehnički osmišljenoj i virtuoznoj skladbi za solo instrument, koja – iako atonalitetnim, pomalo još uvijek neuobičajenim pristupom instrumentu – ipak jasno pokazuje njegov širok raspon i opseg, kako izvođačkih tehnika, tako i samih izvedbenih mogućnosti. Dakako, bazirana na melodijskom obrascu tritonusa, skladba pruža zanimljivo ispreplitanje triju većih dijelova koji su sačinjeni od dramatičnih i virtuosnih obrazaca i pasaža, za čiju je dobru izvedbu u pravim tempima potreban vješt svirač. Posljednji dio skladbe, *coda*, pisan je unutar odnosa kvartnih harmonijskih funkcija, što je uostalom i prikladno naravi instrumenta s obzirom na njegovu ugodbu.” (Ana Jazbec)

Na Glazbenoj tribini u Osijeku skladba će biti prvi put izvedena za širu javnost, nakon što ju je Marko Blašković praisveo na svome diplomskom koncertu u lipnju 2021., kao prvi diplomant integriranog instrumentalnog studija Tambure.

Frano Đurović diplomirao je kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi Frane Paraća. Osim orkestralnih i komornih skladbi, autor je velikog broja elektroničkih i elektroakustičkih djela, instalacija, multimedijalnih projekata, glazbe za teatar i televiziju. Živost komunikacije glazbe artikulira otvorenošću prema drugim umjetničkim izrazima (elektronika, instalacije, glazba za kazališne predstave itd.). Za skladbe su mu dodijeljene brojne ugledne nagrade, kao što su Rektorova nagrada Sveučilišta u Zagrebu za *Puhački kvintet* (2000.); Nagrada na *Internationale Sommerakademie Reichenau – Meisterkurs für Komposition* u Austriji, za skladbu *Eine kleine Pivotmusik* (2002.); Vjesnikova nagrada *Josip Štolcer Slavenski* za skladbu *Delta* (2005.), Nagrada Fonda *Stjepan Šulek* za skladbu *Delta* (2006.), pobjednik je Natječaja za MBZ-ovu web-skladbu (2010.), Nagrada *Marul* za scensku glazbu (2013.), Nagrada Pasijske baštine za skladbu *Stala plačuć tužna mati*, koncert za fagot i gudače (2017.), Nagrada *Josip Štolcer Slavenski* za *Simfoniju* (2017.) i Nagrada *Boris Papandopulo* za skladbu *Check Ignition And May God's Love Be With You*, concertino za baritonski saksofon i ansambl (2019). Na Muzičkoj akademiji u Zagrebu asistent je od 2004., docent od 2007., izvanredni profesor od 2012., a redoviti profesor od 2019. godine. Redoviti je član Hrvatskog društva skladatelja i član predsjedništva. Od 2010. do 2013. godine bio je umjetnički voditelj Glazbene tribine u Opatiji, a od 2012. do 2016. bio je umjetnički savjetnik Muzičkog biennala Zagreb. Od 2015. član je, a od 2018. predsjednik Upravnog odbora Glazbene nagrade *Porin*.

Frano Đurović o skladbi ***Ima neka terčna veza***, za klavir i pet tambura:

„...Sidro koje lađu čuva,
da ne bude buri plijen,
tone skupa sa tom lađom,
jer je ono dio nje...”

(Bijelo dugme: *Ima neka tajna veza*)

Ana Horvat skladateljica je u čijem se opusu nalaze akustičke i elektroakustičke skladbe, glazba za zvučne instalacije, film, plesne predstave, operu i performanse, te je (ko)autorica više umjetničkih instalacija i multimedijalnih radova. Posebno je zanima spajanje različitih područja umjetnosti te upravo iz tog razloga vrlo često djeluje u kolektivima i tandemima s drugim umjetnicima, robotičarima, multimedijalcima, informatičarima, kao i DIY- and DIWO-entuzijastima. Diplomirala je elektroničku kompoziciju na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, u klasi prof. Zlatka Tanodija, a kompoziciju je studirala i kod prof. Marka Ruždjaka i Srđana Dedića. Uz umjetnički rad, predaje na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku.

„Skladba **Ruptura** nastala je na poticaj kvarteta AUKOS, Akademije za umjetnost i kulturu u Osijeku, i njihove mentorice, pijanistice Mije Elezović. Višestruko nagrađivani kvartet AUKOS djeluje u netipičnom sastavu – klavir, bisernica, brač i tamburaško čelo, te su, nakon praižvedbe 2019. godine, djelo izvodili u zemlji i inozemstvu. Kao odlike skladbe ističu se postminimalizam kao stil skladanja, nov pristup sviranju tambura uz korištenje proširenih tehnika, kao i ravnopravno tretiranje klavira i tamburaških instrumenata.“ (Ana Horvat)

Skladatelj i pijanist **Bruno Vlahek** (Zagreb, 1986.) jedan je od najistaknutijih hrvatskih glazbenika. Diplomirao je klavir u klasi Vladimira Krpana kao jedan od najmlađih studenata u povijesti zagrebačke Muzičke akademije. Poslijediplomske studije završava na Konzervatoriju u Lausannei kod Jean-Françoisa Antoniolija te na *Hochschule für Musik* u Kölnu kod Vasilija Lobanova, gdje je istodobno studirao i kompoziciju te improvizaciju kod Tilmanna Clausa i Johannesesa Fritscha. Od 2010.-2013. usavršavao se u klasi legendarnog ruskog pijanista i pedagoga, Dmitrija Baškirova, na Visokoj školi za glazbu kraljice Sofije, u Madridu. Laureat je mnogih međunarodnih pijanističkih natjecanja, poput onih u Parizu, Šangaju i Lyonu, nositelj je naslova *Mladi glazbenik godine* Zagrebačke filharmonije za 2010. godinu, dobitnik švicarskih

nagrada *Paderewski* i *Max D. Jost*, nagrade *Yamahine* europske glazbene fondacije, memorijalne nagrade *Pnina Salzman* u Izraelu, nagrade *Artists on Globe*, kao i nositelj počasne diplome španjolske kraljice Sofije. Istodobno kao skladatelj osvaja najviše nagrade na XXXIII. međunarodnom skladateljskom natjecanju *Cristóbal Halffter*, na Muzičkom biennalu Zagreb, na međunarodnom natjecanju *Fidelio*, a dobitnikom je i diskografske nagrade *Porin*, kao i Nagrade *Stjepan Šulek* za najbolju skladbu 2019. godine. Kao pijanist redovito održava recitale i nastupa s orkestrima diljem Europe, u Aziji, Africi, Sjevernoj i Južnoj Americi, Rusiji i na Bliskome istoku te ostvaruje snimke za TV- i radiokuće, kao što su France Musique, britanski BBC 3, nizozemski NPO Radio 4, španjolski RTVE i Catalunya Ràdio, australski ABC Radio te Radio Suisse Romande. Uz suprugu pijanisticu, Dubravku Vukalović, s velikim uspjehom djeluje u klavirskome duu *D&B*. Autorom je skladateljskog opusa koji čine mnogobrojne orkestralne, komorne, solističke i vokalne skladbe raznih žanrova. Djela su mu izvedena na pet kontinenata, u gradovima kao što su New York, Chicago, London, Berlin, Amsterdam, Lisabon, Prag, Moskva, Salzburg, Beč, Cambridge, Sankt Peterburg, Seul, Singapur, Dubai i Sydney. Između ostalog, ističu se izvedbe njegovih skladbi u Velikoj dvorani moskovskog Državnog konzervatorija *P. I. Čajkovski*, u salzburškom *Mozarteumu*, u sklopu Svjetskih dana nove glazbe u Australiji, u Kraljevskoj kapeli londonskog *Towera* i u sklopu ceremonije zatvaranja Dubrovačkih ljetnih igara. Godine 2012. njegova zbarska glazba izvedena je na 32 koncerta u 16 gradova Nizozemske i Belgije. Djela mu izvode ugledni ansambli i solisti, kao što su Zagrebački solisti, Zagrebački kvartet, Dubrovački simfonijski orkestar, Cantus Ansambl, *Chicago Master Singers*, *Cambridge Voices*, Zbor Moskovske katedrale, pijanisti Denis Kožukin i Cyprien Katsaris, saksofonist Tong Yang i mnogi drugi. Notni zapisi njegovih skladbi izdani su dosad u Hrvatskoj, Velikoj Britaniji i SAD-u, te su dijelom nastavnog kurikula visokih glazbenih učilišta u New Yorku, Pekingu, Istanbulu, Singapuru i Madridu, kao i na nekolicini njemačkih visokih učilišta. Profesor je na Glazbenom konzervatoriju

Katarina Gurska u Madridu, član je ocjenjivačkih sudova međunarodnih glazbenih natjecanja i održava majstorske radionice diljem svijeta.

„Skladba **Fotonal** nastala je na narudžbu i poticaj Martina Marijanovića, kojemu je i posvećena. Ideja mi je bila stvoriti efektno i virtuosno djelo koje bi predstavilo tamburu u ponešto drukčijem kontekstu od onoga koji se obično vezuje uz taj instrument raznovrsnih mogućnosti. Skladba ima izrazito ritamski, gotovo rockerski impuls, koji izvire iz opsesije tonom A, postupno se šireći i razrađujući. Uz poneki začim proširenih izvođačkih tehnika te energiju i izdržljivost, skladba zahtijeva dinamičnog i spretnog izvođača.“ (Bruno Vlahek)

Skladatelj, pedagog, organizator i voditelj nekad varaždinske, a danas osječke glazbene sezone te dugogodišnji ravnatelj Varaždinskih baroknih večeri, **Davor Bobić** (1968.), jedan je od najutjecajnijih glazbenika suvremenoga hrvatskoga glazbenog života. Rođen u Varaždinu, gdje je završio osnovnu i srednju školu, na Konzervatoriju *P. I. Čajkovski* u Kijevu diplomirao je harmoniku, kompoziciju i teoriju glazbe. Pedagošku karijeru započeo je neposredno nakon studija na varaždinskoj Glazbenoj školi. Nastavlja je na Umjetničkoj akademiji u Osijeku, gdje je od 2003. godine docent, od 2008. izvanredni, a od 2014. redoviti profesor. Od 2005. do 2009. godine bio je voditelj Odsjeka za glazbenu umjetnost, a obnašao je i dužnost voditelja katedre za glazbenu pedagogiju. 2009. je na istoj ustanovi imenovan prodekanom za znanost i umjetnost. Uz niz organizacijskih poboljšanja, pod njegovim se vodstvom ili uz njegovo sudjelovanje na Umjetničkoj akademiji povećava broj studijskih programa (klavir, kompozicija, gitara, muzikoterapija) i uvode potpuno novi (studij tamburice), dok će na Glazbenoj školi u Varaždinu prije svega biti zapamćen po tome što je, sredinom 1990-ih godina, prvi i dosad jedini u Hrvatskoj pokrenuo skladateljsku klasu za osnovnu i srednju školu, koju s manjim prekidima vodi do danas. U doba kada je bio ravnatelj Koncertnog ureda, od 1999. do 2007., Varaždin

je imao kontinuiranu glazbenu sezonu, a dolaskom na čelo Varaždinskih baroknih večeri, 2006., mijenja koncept festivala osmišljavajući ga u skladu sa suvremenim promišljanjima rane glazbe. Dobitnik je niza uglednih nagrada i priznanja, kao što su: Nagrada *Ivo Vuljević* Hrvatske glazbene mladeži (1996.), Nagrada Fonda *Stjepan Šulek* (1997.), odličje Reda hrvatskog pletera (1997.), Nagrada Varaždinske županije za najveća dostignuća na području kulture (1998.), odličje Reda Danice hrvatske s likom Marka Marulića (1999.), Nagrada *Boris Papandopulo* Hrvatskoga društva skladatelja (2008.), Nagrada *Marul* za najbolju scensku glazbu (2010.), Pečat Grada Osijeka, za osobita ostvarenja u području glazbene kulture (2014.), Plaketa *Emil Cossetto* (2016.), Nagrada grada Varaždina (2016.), Povelja Kraljevine Španjolske (2017.), Plaketa Hrvatskog društva skladatelja (2018.), Nagrada Akademije za umjetnost i kulturu, Sveučilišta J. J. Strossmayera u Osijeku (2019.), nominacija za Nagradu *Porin* za najbolji album klasične glazbe i Nagrada *Porin* za najbolju skladbu klasične glazbe (2020.). Skladateljski opus Davora Bobića jedan je od najopsežnijih, najraznolikijih i najizvođenijih u suvremenoj hrvatskoj glazbi. Obuhvaća instrumentalna (solistička, komorna, koncertantna i orkestralna), vokalna, vokalno-instrumentalna i glazbeno-scenska djela. Autor je i filmske glazbe te glazbe za niz kazališnih predstava.

„**Concertinato** za tamburu (bisernicu) i glasovir djelo je napisano 2017. godine za dvoje vrsnih glazbenika, Marija Zbiljskog i Konstantina Krasnitskog, a praizvedeno je s velikim uspjehom u godini nastanka, u okviru koncertnog ciklusa grada, *Osječka glazbena srijeda*. Kompozicija je više puta izvođena, a nalazi se i na autorskom nosaču zvuka koji je bio nominiran za uglednu diskografsku nagradu *Porin* kao album klasične glazbe godine. Djelo je ubrzo postalo dio silabusa Akademije za umjetnost i kulturu u Osijeku, s obzirom na to da se na njoj prvi put u povijesti otvorio sveučilišni studij tambure u svijetu. Riječ je o dvodijelnoj formi sa solističkom kadencom i repriziranim prvim uvodnim dijelom kompozicije. Djelo odiše virtuoznošću, ritmičkom motoričnošću, jasnom harmonijskom

strukturuom, često poremećenom *clusterima* i ostanatnim aleatoričkim blokovima.” (Davor Bobić)

Laura Mjeda Čuperjani (Beograd, 1971.) diplomirala je na Odsjeku za kompoziciju i orkestraciju na Muzičkoj akademiji u Beogradu, u razredu prof. Srđana Hofmana. Pedagoški rad započinje u Srednjoj glazbenoj školi *J. Slavenki* u Beogradu te kasnije na Muzičkoj akademiji u Beogradu kao asistentica na Katedri za teorijske predmete. Od 2007. godine predaje na Muzičkoj akademiji pri Sveučilištu Jurja Dobrile u Puli, a od 2019. godine u zvanju je izvanredne profesorice. Od 2013.-2017. godine obnašala je dužnost predstojnice Odsjeka za glazbenu pedagogiju. Njezin skladateljski opus obuhvaća djela za solo instrumente, komorne ansamble, orkestre i glazbu za kazališne predstave i multimedijalne projekte. Djela su joj izvođena na mnogim festivalima i manifestacijama u Hrvatskoj i inozemstvu: Glazbena tribina (Opatija/Pula), Muzički Biennale Zagreb, Dani hrvatske glazbe u Beču, Festival Orgulje Heferer, Festival komorne glazbe Podium – Brijuni, Festival CroArt u Beču, Međunarodna tribina kompozitora – Novi Sad/Beograd, Festival *Mediadance International* u Parizu, Festival *Talk Town* u Kopenhagenu, *Two Days and Two Nights of New Music* u Odesi, Projekt *Nove smjernice – Dani harmonike* (Ljubljana, Trst, Helsinki, Pula), VaClaF – međunarodni festival komorne glazbe Vareš, Festival suvremene glazbe *Dani makedonske muzike* u Skoplju, Festival BUNT u Beogradu, Ciklus suvremene glazbe *Predihano concerts* u Ljubljani, Međunarodni festival suvremene glazbe *Remusica* u Prištini. Sudjelovala je u umjetničkom projektu Sveučilišta za glazbu i izvedbene umjetnosti u Beču, *Nepoznati glazbeni svjetovi*. Djelovala je kao rezidencijalna skladateljica Podium Festivala Brijuni/Fažana. Dobitnica je nagrade V. Mokranjac za skladbu *Concerto* za gitaru i komorni orkestar, posebnog priznanja za originalnu glazbu za koreo-projekt *Masses/Gromade* u suradnji s Teatrom pokreta MIMART, sveučilišnog priznanja za ostvareni doprinos djelovanju i razvoju Sveučilišta Jurja

Dobrole u Puli te priznanja za izniman doprinos razvoju Odsjeka za glazbenu pedagogiju Muzičke akademije u Puli. Koautorica je sveučilišnog udžbenika *Harmonija na klaviru*. Redovita je članica Hrvatskog društva skladatelja.

„Skladba **Time Frame** za klavir, bisernicu, A-brač i čelo nastala je na narudžbu Glazbene tribine u Osijeku. *Time Frame* je vremensko razdoblje tijekom kojeg očekujemo da će se nešto dogoditi ili se događa. U posljednje smo vrijeme svi priučeni živjeti u vremenskim periodima iščekivanja, a jedina konstanta je protok vremena u kojem se javljaju i određeni vremenski okviri. Percepcija vremena koja obuhvaća brži protok ili stanje čekanja/mirovanja reflektira se i na protok skladbe u kojoj se izlažu tri kontrastne cjeline.“ (Laura Mjeda Čuperjani)

Andys Skordis ciparski je skladatelj, rođen u Nikoziji 1983. Diplomirao je na *Berklee College of Music*, gdje je studirao kompoziciju i filmsku glazbu, te nastavio poslijediplomski studij kompozicije kod Richarda Ayresa i Wima Henderickxa na Konzervatoriju u Amsterdamu. Osim toga, studirao je karnatsku glazbu kod dr. Rafaela Reine i balijski gamelan na *ISI Denpasar* na Baliu. Kao skladatelj, inspiraciju pronalazi u iskonskoj ljudskoj naravi, što se kroz suvremenu metodologiju očituje u njegovim skladbama. Njegova nedavna djela pronalaze nadahnuće u ceremonijalnim i mističnim događajima iz cijeloga svijeta. Ti su poticaji izraženi kao prikaz suvremenog rituala koji karakterizira napetost i mističnost u njegovoj glazbi. Andys piše glazbu u rasponu od opere, orkestralnih i komornih djela, vokalnih djela, preko gamelana, do glazbe za kazalište, ples i kratke filmove. Njegovu su glazbu diljem svijeta izvodili profesionalni ansambli i amaterske skupine, u koncertnim dvoranama i nekonvencionalnim prostorima, poput kamenoloma, napuštenih zgrada, hramova, plutajućih pozornica i slično. Uz to, dodijeljene su mu brojne nagrade, uključujući Nagradu *Buma Toonzetters*, jednu od najviših nagrada u Nizozemskoj, te druge. Osim kompozicije, predaje Suvremenu glazbu nezapadnjačkim tehnikama na

Konzervatoriju u Amsterdamu, kao i u drugim ustanovama u Europi, Aziji i Americi. Umjetnički je voditelj Ansambla *Patsiaoura*, glazbeni kustos Festivala *Xarkis* i rezidencije umjetnika, jedan od osnivača ansambla za improvizaciju, *The Brain Masturbation*, i suradnik Grčke nacionalne opere. Sudjeluje u interdisciplinarnim projektima i edukativnim radionicama. Osim toga, svira gitaru s grupom *Monsieur Doumani*, nastupajući u koncertnim prostorima i na festivalima diljem svijeta.

„**Sisomo... Nitse** ima cilj predstaviti tamburu kao drugu vrstu instrumenta od onog na koji smo navikli iz njegove prekrasne baštine. Djelo prikazuje različite boje uspostavljene kombinacijom četiriju tambura, s ambicijom stvaranja zvukovne sfere koja je moguća samo u danom sastavu.“ (Andys Skordis)

Skladba je praizvedena na Muzičkom biennalu Zagreb 2019., na svečanom koncertu otvorenja prvoga *Knapanja*, podciklusa u kojemu su predstavljene studentske aktivnosti i afiniteti na području suvremene glazbe.

Helena Skljarov (Zagreb, 1993.) diplomirala je muzikologiju na Muzičkoj akademiji Sveučilišta u Zagrebu (2017.) pod mentorstvom profesora Nikše Gliga radom o analizi glazbe 20. stoljeća. Na istoj akademiji 2014. paralelno upisuje studij kompozicije u klasi Berislava Šipuša. 2018. godine dobiva Rektorovu nagradu za skladbu *Pulsar*, koju je u Zagrebu praizveo Orkestar Muzičke akademije pod ravnanjem maestra Quentina Hindleyja. Sudjelovala je na raznim seminarima uglednih glazbenika i skladatelja, kao što su Irvine Arditti, Ivan Fedele, Achim Boenoeft, Yann Robin, Francesco Filidei, Tristan Murail i drugi. Od jeseni 2019. živi i studira u Lyonu, u klasi profesora Martina Matalona. U lipnju 2020. svojom je skladbom *Silence*, za gudački kvartet, sudjelovala kao rezidencijalna skladateljica na Festivalu d'Aix-en-Provence, gdje je radila s Garthom Knoxom i Kaijom Saariaho. U lipnju 2020. diplomirala je kompoziciju pod mentorstvom Berislava

Šipuša operom *Nothing. Almost*, za glasove, instrumente i elektroniku, nastaloj prema tekstovima Daniila Harmsa. 2021. godine žiri ISCM Svjetskih dana nove glazbe odabrao je njezinu skladbu *Silence* za izvedbu na ovogodišnjem festivalu u Šangaju i Nanningu, Kina. Napisala je veći broj skladbi za solo instrumente, komorne ansamble i orkestar te dvije opere. (www.helenaskljarov.com)

O svojoj novoj skladbi ***Nije pristojno***, nastaloj na narudžbu Glazbene tribine Osijek, skladateljica je zapisala: „Ovom skladbom htjela sam istražiti što je sve nepristojno raditi na koncertu: šaptati, lupati stolicama, svirati tuđi instrument, željno iščekivati kraj... To je sve ono što mi svi (ponekad) radimo, svjesno ili nesvjesno, i ne želimo priznati. Kada se priznanje nalazi na pozornici, možda se svi možemo više opustiti? Istodobno, ideja je bila pomiriti zvuk klavira i tamburica u potrazi za onime što im je zajedničko. A to su: žice i udarci. Naravno, i sve već navedene misli i postupci koje nas opsjedaju tijekom izvedbe.“

Zagrebački tamburaški kvartet počeo je s radom 2021. godine na inicijativu studenata tambure Muzičke akademije u Zagrebu. Kvartet čine mladi hrvatski akademski glazbenici, mag. mus. **Marko Blašković**, **Franjo Pećarić** i **Ivan Koprić** te student treće godine Tambure na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, **Martin Durbek**, višestruko nagrađivani kao solisti te članovi raznih komornih sastava i orkestara na brojnim državnim i međunarodnim natjecanjima. Ciljevi kvarteta jesu popularizacija tambure u umjetničkoj komornoj glazbi, obogaćivanje kulturnog života Zagreba i Hrvatske, praižvedbe novih djela izvorno pisanih za tamburaški kvartet, a samim time i promoviranje hrvatskih skladatelja i glazbe diljem svijeta. Kvartet je ove godine sudjelovao na humanitarnom koncertu u Sisku, za stradale u potresu, te je održao ljetnu turneju po

hrvatskoj obali s ciljem promoviranja tambure, umjetničke tamburaške glazbe i hrvatske kulturne baštine. Također, održao je samostalni koncert u Kutini, a u bližoj budućnosti planira sudjelovati na prestižnim natjecanjima komorne glazbe u Italiji i Poljskoj. Zagrebački tamburaški kvartet prepoznat je kao istinski promotor hrvatske suvremene tamburaške glazbe, zbog čega je pozvan na 58. Glazbenu tribinu Hrvatskog društva skladatelja.

Tamburaški kvintet AUKOS čine asistenti Odsjeka za instrumentalne studije, Žičani instrumenti, smjer Tambura. Veže ih zajednička želja za muziciranjem i promoviranjem tambure i umjetničke tamburaške glazbe. Kao vrsni svirači rado prihvaćaju nove izazove koje pred njih stavljaju autori suvremene glazbe. Posebno im je zadovoljstvo nastupiti na Glazbenoj tribini Hrvatskoga društva skladatelja, koja je 2021. u znaku tambure. Trenutačni sastav kvinteta jest: **Zlatko Galik**, ass. – bisernica, **Martin Marijanović**, bacc. mus. – A-brač, **Mario Zbiljski**, ass. – E-brač, **Vice Zirdum**, umj. sur. – A-brač, E-brač i **Darko Čuvidić**, ass. – čelo.

Tamburaški trio AUKOS osnovan je 2021. godine. Čine ga studenti tambure na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku, višestruko nagrađivani glazbenici još od osnovnoškolskih dana. Trio čine: **Dominik Milošević** na bisernici, **Luka Juriša** na braču te **Fran Pogrmilović** na čelu. Članovi trija s uspjehom su nastupali u mnogim komornim i orkestralnim sastavima, no valja istaknuti i njihove brojne solističke nastupe. Cilj trija jest muziciranje na najvišoj umjetničkoj razini, a time i promocija tambure na najbolji i najkvalitetniji mogući način.

Darko Čuvidić (Pakrac, 1989.) osnovnu i srednju glazbenu školu (Tambura i Glazbena teorija) završio je u Novskoj, a obrazovanje je nastavio 2008. godine na Umjetničkoj

akademiji u Osijeku, na Odsjeku za glazbenu pedagogiju. Nakon završetka studija zaposlio se u Glazbenoj školi u Novskoj kao profesor tambure. Godine 2014. završava studij Glazbene pedagogije i modula tambure te stječe naziv magistar glazbene pedagogije (mag. mus.). Početkom 2016. upisuje poslijediplomski interdisciplinarni doktorski studij Kulturologija, modul Kultura, umjetnost i književnost u europskom kontekstu, na Sveučilištu Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku. U rujnu 2017. godine zaposlen je u suradničkom zvanju naslovnog asistenta Umjetničke akademije u Osijeku, na Odsjeku za novu glazbu. U srpnju 2019. diplomirao je na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku, smjer Tamburaško umijeće, stekavši akademski naziv magistar muzike (mag. mus.). Od listopada 2020. zaposlen je kao asistent na Odsjeku za instrumentalne studije Akademije za umjetnost i kulturu u Osijeku. Dosad su njegovi učenici i studenti ostvarili izvrsne rezultate na regionalnim i državnim natjecanjima.

Marko Blašković maturirao je tamburu u Glazbenoj školi *Ferdo Livadić* u Samoboru u klasi profesorice Petre Vojvodić Mrvoš. Uz studij Glazbene pedagogije na Muzičkoj akademiji u Zagrebu pohađa i modul tambure u klasi v. pred. Veljka Valentina Škorvage te nakon tri godine modula upisuje Integrirani preddiplomski i diplomski instrumentalni studij Tambure. Godine 2021. diplomirao je u klasi doc. art. Siniše Leopolda na Muzičkoj akademiji u Zagrebu te postao jedan od prvih magistara muzike na tamburi. Tijekom školovanja surađuje s brojnim profesionalnim glazbenicima, kao što su Zagrebački solisti, Tamburaški orkestar HRT-a te Simfonijski orkestar HRT-a, a također nastupa i solistički uz Tamburaški orkestar HRT-a. Osvojio je velik broj prvih nagrada na regionalnim, državnim i međunarodnim natjecanjima (Češka Republika, Belgija, Hrvatska). Za studija bio je članom Tamburaškog ansambla Muzičke akademije u Zagrebu pod mentorstvom doc. art. Siniše Leopolda, s kojim je također sudjelovao na brojnim koncertima i natjecanjima. Od gostovanja Tamburaškog orkestra HRT-a u Kini u studenome

2019. vanjski je suradnik orkestra. Godine 2021., u suradnji s kolegama studentima tambure, osniva Zagrebački tamburaški kvartet te također postaje članom Gradskog tamburaškog orkestra Križevci.

Martin Marijanović trenutačno je student 1. godine diplomskog studija na Akademiji za umjetnost i kulturu u Osijeku, Odsjeka za instrumentalne studije, Žičani instrumenti, smjer Tambure, brač. 2014. godine upisao je srednju glazbenu školu u Požegi, kod profesora Saše Botičkog. Tijekom školovanja osvojio je ukupno sedam prvih i drugih nagrada na međunarodnim, regionalnim i državnim natjecanjima, kako u sviranju solo instrumenta, tako i s komornim sastavima. Student osječke Akademije postaje 2018. godine, u klasi profesora doc. art. Vladimira Vladimirova i asistenta Saše Botičkog te na drugoj i trećoj godini kod asistenta Darka Čuvidića. U sviranju solo instrumenta brač osvaja dvije prve međunarodne i dvije prve državne nagrade. Među značajnijim solističkim nastupima izdvajaju se oni u ciklusima *Mladi glazbenici u Matici hrvatskoj* i *Osječka glazbena srijeda* te gostovanje na Varaždinskim baroknim večerima.

Ivan Batoš (Split, 1979.) klavir je počeo svirati kod časne sestre Pavle Negovec pri Dominikanskom samostanu u rodnom gradu. Prva učiteljica klavira vrlo mu je rano dala zadatak da korepetira dječji crkveni zbor i time mu potaknula strast za umjetničkom suradnjom, koja ga nije napustila do danas. Osnovnu i srednju glazbenu školu završio je u Splitu, u klasi prof. Ivane Oreb 1997. godine. Iste je godine maturirao u Drugoj jezičnoj gimnaziji u Splitu te upisao studij klavira na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u klasi prof. Đure Tikvice, gdje je diplomirao 2002. godine. Titulu magistra umjetnosti stekao je također na Muzičkoj akademiji u Zagrebu 2009. pod mentorstvom prof. Lovre Pogorelića. Usavršavao se na seminarima svjetski poznatih pijanista i pedagoga: Anatolija Katza, Viktora Meržanova, Davida Livelyja, Arba Valdme te

na *Warsaw Piano Workshop* 2003., kod vodećih poljskih klavirskih pedagoga Andrzeja Artykiewicza, Pawela Skrzypeka i Czesława Stanczyka. Dobitnik je većeg broja nagrada za svoju umjetničku djelatnost, među kojima su najznačajnije Nagrada *Darko Lukić* za najbolju umjetničku suradnju, Nagrada Društva sveučilišnih nastavnika 2003., Nagrada *Judita* za nastup na Splitskom ljetu 2006. godine te nagrada TEMSIG za najbolju umjetničku suradnju na slovenskom državnom natjecanju. Osnivač je komornog Trija GIG, s kojim od 2006. godine redovito koncertira po cijeloj zemlji u mreži koncertnih gostovanja Ministarstva kulture RH. Nastupio je na većini vodećih kulturnih festivala u Hrvatskoj (MBZ, Splitsko ljetu, Osor, VG brass festival, Glazbena tribina Opatija), u suradnji s ponajboljim domaćim i inozemnim instrumentalistima. U zagrebačkom Teatru &td sudjelovao je kao pijanist i voditelj ansambla u izvedbi komornog baleta *Vodoinstalater* G. Tudora i N. Manojlović. Aktivno je sudjelovao na 18. međunarodnom saksofonskom kongresu u Zagrebu 2018., na kojem je praisveo šest skladbi hrvatskih i francuskih autora za saksofon i klavir. Snimio je i pet nosača zvuka. Nakon diplome bio je znanstveni novak na Umjetničkoj akademiji Sveučilišta u Splitu na projektu prof. Mirjane Sirišćević, *Riječ kao ishodište glazbenog izraza*, a od rujna 2003. godine radi, najprije na određeno vrijeme, a zatim od 2005. i kao stalni umjetnički suradnik na Odsjeku za duhačke instrumente Muzičke akademije u Zagrebu. Suradivao je na više od 50 diplomskih i poslijediplomskih završnih koncerata. 2015. godine izabran je u zvanje višeg umjetničkog suradnika, a u svibnju 2017. bio je gost predavač u klasi Arna Bornkampa na Konzervatoriju u Amsterdamu kao stipendist programa ERASMUS+. Od 2010. do 2015. bio je vanjski suradnik Odsjeka za duhačke instrumente Muzičke akademije u Sarajevu, a od 2016. djeluje kao vanjski suradnik Umjetničke akademije Sveučilišta u Splitu. 2019. godine nizom solističkih koncerata pod nazivom *Varijacije smijeha i zaborava*, popraćenih videoprojekcijama autora Domagoja Zovka, obilježio je 90. godišnjicu rođenja Milana Kundere u više hrvatskih gradova. U studenom iste godine u duu s Gordanom Tudorom sudjelovao na *Re:formers festu* u Moskvi,

festivalu suvremene glazbe, na kojem su u Velikoj dvorani Skrjabinovog muzeja izveli cjelovečernji recital s djelima hrvatskih skladatelja. U nemogućnosti održavanja koncerata uživo u razdoblju karantene, svoj doprinos 250. obljetnici Beethovenovog rođenja ostvario je izvedbom *Varijacija na Diabellijevu temu* kroz 33 dnevne objave na Facebooku, na digitalnom klaviru iz svoga dnevnog boravka.

IMPRESSUM

Umjetnički voditelj Glazbene tribine:

Tibor Szirovicza

Nositelj manifestacije:

Hrvatsko društvo skladatelja

Antun Tomislav Šaban, glavni tajnik

Marija Saraga, povjerenica za umjetničke projekte

Organizacija:

Cantus d.o.o.

Mirjana Matić, direktorica

Luka Hrvoj, producent

Nakladnik:

Cantus d.o.o.

Za nakladnika:

Mirjana Matić, direktorica

Tekstove priredila:

Bojana Plećaš Kalebota

Lektura:

Mirna Murati

Likovno oblikovanje:

Bojan Gagić

Tisak:

New Flyer d.o.o.

Zagreb, listopad 2021.

LOKACIJE

Kulturni centar Osijek

Ulica kneza Trpimira 2/A, Osijek

HNK Osijek

Županijska ulica 9, Osijek

Arheološki muzej

Trg Svetog trojstva 2, Osijek

Barutana

Biljska cesta bb, Tvrdavica, Osijek